

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/277/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214218443
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2214218443.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobkyne: P. H., nar. XX.X.XXXX, adresa F. XXX, zastúpenej advokátom: JUDr. Ing. Peter Slávik, adresa Malacky, Břeclavská 3, proti žalovanému: D. B., nar. X.X.XXXX, adresa Y. H., Z. XXXX/XX, zastúpenému advokátom: JUDr. Ladislav Pollák, so sídlom Dunajská Streda, Alžbetínske nám. 328, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 16C/21/2014-203 zo dňa 5.5.2017, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu o určenie, že vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 60/96 z pozemku parc. reg. E č. 3829/2 - orná pôda o výmere 4.345 m² v katastrálnom území Y. H. je len žalobkyňa; výrokom II. žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu 100% trov konania a výrokom III. štátu priznal voči žalobkyni nárok na náhradu 100% trov konania.

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že približne okolo roku 1900 bola otvorená pozemkovoknižná vložka č. 993 pre k. ú. Y. H., v ktorej bola v časti A-I pod rad. č. 62 vedená okrem iného parcela č. 3829/2 - orná pôda v hone Sároság o výmere 1.208 štvorcových siah. Za jej vlastníkov boli zapísaní okrem iného Z. H. v podiele 10/96, C. H. v podiele 10/96, K. H. v podiele 10/96, T. H. v podiele 10/96 a F. H. v podiele 10/96. (pkn. vl. 993, zápisy B 5, 6, 8 až 10) V roku 1929 bolo vlastnícke právo na tieto podiely vložené v prospech F. H.. (cit. pkn. vl., B 21) Okrem toho boli za vlastníkov uvedenej parcely pri otvorení vložky zapísaní aj C. X. v podiele 15/96 a jeho manželka C. rod. F. v podiele 3/96. (cit. pkn. vl., B 1 a 2) Po úmrtí C. (C.) X. bolo na základe uznesenia o odovzdaní pozostalosti vlastnícke právo k jeho podielu vložené v prospech K. M., P. R., F. X., Y. X., D. X., H. X., A. X. a B. X., každému po 5/256. (cit. pkn. vl., B 22) Podobne po smrti C. X. rod. F. bolo vlastnícke právo k jej podielu vložené v prospech tých istých osôb, každému po 1/256. (cit. pkn. vl., B 23) Na základe kúpnej zmluvy zo 16. septembra 1936 bolo vlastnícke právo k všetkým podielom týchto osôb v roku 1937 vložené v prospech V. X. a jeho manželky F. X., každému po 9/96. (uvedená pkn. vl., B 25) Najneskôr k 14. aprílu 1949 bola celá parcela č. 3829/2 v k. ú. Y. H. z pk. vložky č. 993 skonfiškovaná buď podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. alebo nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1946 Zb. SNR (výmer č. I. 65 až 69 a v prílohe spisu Z-2826/04). Nebolo však zistené, že by v pozemkovoknižnej vložke bola vykonaná poznámka konfiškácie tejto nehnuteľnosti. Dňa 14. apríla 1949 bol Osídľovacím úradom pre Slovensko v Bratislave, oblastnou úradovňou Komárno, vydaný výmer o prúdele do vlastníctva č. 05-09-33/18/1949

pre k. ú. O. (dnes: Y. H.). V jeho čl. I sa vyslovuje, že E. N. a manželke H. rod. C., prisťahovalcom z Maďarska podľa dohody o výmene obyvateľstva, sa pridávajú do vlastníctva určité nehnuteľnosti, medzi nimi aj nehnuteľnosť z pkn. vložky č. 993 pod rad. č. A.I.62 parc. č. 3829/2 roľa v podiele 1/1 o výmere 43 ha 45 ár. (výmer č. I. 65 až 69) Tento výmer v časti týkajúcej sa parcely č. 3829/2 v k. ú. Y. H. nebol vykonaný v pozemkovej knihe, teda nebol na jeho základe vykonaný zápis (pkn. vl. 993, časť B). Vo vzťahu k iným v ňom uvedeným nehnuteľnostiam bolo vložené vlastnícke právo v prospech E. N. a manželky H. rod. C., každému v jednej polovici. (uznesenie z 5. decembra 1953 zo spisu Ľud. súdu Dun. Streda zn. Čd. 1944/53) E. N. aj s manželkou však vstúpil do užívania uvedených nehnuteľností a užíval ich ešte aj 26. novembra 1955 ako súkromne hospodáriaci roľník (hlásenie ONV č. I. 186 a 187). Krátko potom bol prinútený vstúpiť do jednotného roľníckeho družstva a združiť v ňom všetky svoje pozemky, medzi nimi aj pozemok parc. č. 3829/2 v k. ú. Y. H. (čestné vyhlásenie č. I. 156). H. N. zomrela XX. H. XXXX vo Y. H. (O.) a dedičstvo po nej bolo prejednané Štátnym notárstvom v Dunajskej Strede, ktoré rozhodnutím 29. decembra 1967 zaradilo do aktív dedičstva aj pozemok parc. č. 3829/2. Vo výroku tohto rozhodnutia sa vyslovuje, že vlastnícke právo patrí poručiťelke podľa časti B vložky č. 993 v jednej polovici, v odôvodnení sa však konštatuje, že ho poručiťelka nadobudla výmerom o prídele č. 05-09-33/18/1949. Týmto rozhodnutím bolo vyslovené, že celé dedičstvo nadobúda dedička P. Y., nar. XX. S. XXXX. (rozhodnutie D 582/67 zo spisu Správy kat. DS zn. PVZ 346/04 - Z-2826/04) Vydanie tohto rozhodnutia bolo poznačené vo vložke č. 993 (pkn. vl. z prílohovej obálky č. I. 52) E. N. zomrel XX. S. XXXX vo Y. H. (O.) a dedičstvo po ňom bolo prejednané tým istým štátnym notárstvom, ktoré rozhodnutím z 23. novembra 1973 zaradilo do aktív dedičstva aj pozemok parc. č. 3829/2. Vo výroku tohto rozhodnutia sa vyslovuje, že vlastnícke právo patrí poručiťelovi podľa časti B vložky č. 993 v jednej polovici, zároveň však, že nehnuteľnosti boli poručiťelovi pridelené výmerom o prídele č. 05-09-33/18/1949 a tento ich vniesol do JRD. Týmto rozhodnutím bolo vyslovené, že celé dedičstvo nadobúda dedička P. Y., nar. XX. S. XXXX. (rozhodnutie D 904/70 zo spisu Správy kat. DS zn. PVZ 346/04 - Z-2826/04) Vydanie tohto rozhodnutia bolo poznačené vo vložke č. 993 (pkn. vl. z prílohovej obálky č. I. 52) V danom čase bol pozemok pkn. parc. č. 3829/2 zlúčený do väčšieho celku (parc. č. 4922), ktorý bol v užívaní Jednotného roľníckeho družstva v Čalove. F. H. zomrel XX. H. XXXX v H. a dedičstvo po ňom bolo prejednané Štátnym notárstvom Bratislava-vidiek. Na základe dožiadania o zaslanie výpisu z pozemkovej knihy na meno poručiťela v k. ú. O. Štátne notárstvo v Dunajskej Strede zaslalo výpis z pkn. vložky č. 993, v ktorej uviedlo aj parcelu č. 3829/2 o výmere 1.208 siah a zápis pod B 21 (F. H. v 60/96). Na základe toho Štátne notárstvo Bratislava-vidiek rozhodnutím zo 17. septembra 1970 zaradilo do aktív dedičstva po F. H. aj 60/96 z uvedenej parcely a potvrdilo nadobudnutie dedičstva žalobkyni ako jedinej dedičke - dcére poručiťela (spis D 889/70). P. Y. listom z 28. septembra 1999 (č. I. 161) vypovedala nájomnú zmluvu na bližšie neurčené pozemky uzavretú s Poľnohospodárskym družstvom Veľký Meder. Zároveň požiadala o pridelenie náhradných pozemkov za pozemky vo svojom vlastníctve o výmere 3,6778 ha, medzi nimi aj pozemku parc. č. 3829/2 v k. ú. Y. H. (pasportizačný list č. I. 159 a 160). Na základe toho s ňou Poľnohospodárske družstvo Sokolce 17. októbra 2000 uzavrelo dohodu o dočasnom bezplatnom užívaní pôdy (č. I. 158), ktorou jej prenechalo do dočasného užívania poľnohospodársku pôdu parc. č. 4643 v k. ú. Y. H. ako náhradný pozemok za jej vlastnícku pôdu o výmere 3,6778 ha. Vymeranie mal zabezpečiť Okresný úrad Dunajská Streda, ktorý tak urobil rozhodnutím z 29. novembra 2000 (č. I. 157). Nebolo dokázané, či a kedy pozemok parc. č. 3829/2 prestalo užívať Poľnohospodárske družstvo Veľký Meder a či a kedy prešiel do skutočnej moci Poľnohospodárskeho družstva Sokolce. Napriek tomu s ním však žalobkyňa 14. augusta 2003 podpísala nájomnú zmluvu č. 4050/2003 (č. I. 176 až 180), ktorou určité v zmluve nevymedzené pozemky prenechala do užívania tohto poľnohospodárskeho družstva. Na základe žiadosti svedkyne P. Y. z 22. júla 2004 bol 28. júla 2004 vytvorený list vlastníctva č. XXXX (č. I. 59 až 65), na ktorý bola v časti A okrem iného zapísaná parc. registra E č. 3829/2 - orná pôda o výmere 4,345 m², v časti B bola svedkyňa Y. zapísaná ako vlastníčka v celku (v 1/1). Podkladom na zápis bol okrem vyššie citovaného výmeru zo 14. apríla 1949, ako aj rozhodnutia Štátneho notárstva v Dunajskej Strede zn. D 582/67 a D 904/70. (spis Správy kat. DS zn. PVZ 346/04 - Z-2826/04) Svedkyňa Y. ako predávajúca a žalovaný ako kupujúci podpísali 26. resp. 27. augusta 2004 listinu označenú ako „Kúpna zmluva“. V jej čl. II sa konštatuje, že predávajúca je výlučnou vlastníčkou (okrem iného) parcely č. 3829/2 vedenej na LV č. XXXX; v čl. IV predávajúca tieto parcely predáva žalovanému ako kupujúcemu. Návrh na vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného bol podaný 30. augusta 2004 a vklad bol povolený rozhodnutím č. V-3526/04 z 30. augusta 2004. (spis V-3526/04) V roku 2008 podala žalobkyňa návrh na zápis svojho vlastníckeho práva k 60/96 parcely č. 3829/2 na základe rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava-vidiek č. D 889/70. V nadväznosti na to bol pod položkou výkazu zmien č. 855/08 vytvorený nový list vlastníctva č. XXXX, na ktorý bola prepísaná len táto parcela. Ako vlastníci sú na nej vedení jednak žalovaný v 1/1, jednak žalobkyňa v 60/96. Súčasne

bola vyznačená poznámka, že „Hodnovernosť údajov o vlastníckom práve k nehnut. parc. č. 3829/2 v katastri bola vyvrátená duplicitné vlast. Podľa § 71 ods. 3 zákona č. 192/1995 Z. z. sa takéto údaje nesmú používať“. (list vlastníctva č. XXXX z prílohovej obálky č. I. 52).

3. Na základe takto zistených skutočností súd prvej inštancie potom ustálil, že hoci žalobkyňa v prerokúvanej veci tvrdila, že spoluvlastnícky podiel jej otca 60/96 na pozemku parc. č. 3829/2 v k. ú. Y. H. nikdy neprešiel na štát, podstatné je, že na rubovej strane výmeru o prídele do vlastníctva č. 05-09-33/18/1949 je pripojená doložka - prehlásenie Krajského národného výboru v Bratislave z 3. novembra 1952, ktorým tento úrad podľa § 11 zákona č. 90/1947 Zb. potvrdzuje, že nehnuteľnosti uvedené v tomto výmere o prídele sú právoplatne konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb., nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR. Ustanovenie § 11 zákona č. 90/1947 Zb. o prevedení knihového poriadku ohľadom konfiškovaného nepriateľského majetku ustanovovalo, že vkladnými listinami sú okrem iného výmery o prídeloch vydané „fondom“, ako aj iné prehlásenia „fonde“. Fondom sa v zmysle § 3 ods. 2 a 1 zákona č. 90/1947 Zb. rozumie v danej veci tzv. osídľovací úrad a Fond národnej obnovy. Osídľovací úrad bol podľa § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Zb., ktorým sa vykonávala Dohoda medzi Československom a Maďarskom o výmene obyvateľstva (vyhl. č. 145/1946 Zb.), povelaný s konečnou platnosťou rozhodovať o tom, či sú splnené podmienky konfiškačných predpisov ohľadom majetku uvedeného v čl. VII Dohody, teda aj podmienky nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR. a dekrétu č. 108/1945 Zb. (§ 2 ods. 2 cit. zákona). Osídľovacie úrady boli zrušené zákonom č. 18/1950 Zb. a ich pôsobnosť vo veciach súvisiacich s majetkom zanechaným v Československu osobami v zmysle uvedenej Dohody a zákona č. 148/1947 Zb. prešla na krajské národné výbory (§ 5 vyhlášky č. 225/1950 Ú. v.). Do pôsobnosti krajských národných výborov potom patrilo nielen rozhodovať o tom či sú splnené podmienky podľa konfiškačných predpisov, ale aj vydávanie potvrdení a osvedčení o tom, že k takejto konfiškácii došlo. Poukazujúc na ust. § 205 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie dôvodil, že listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci sú tzv. verejnými listinami, ktoré potvrdzujú pravdivosť toho, čo je v nich osvedčené alebo potvrdené, ak nie je dokázaný opak. Verejné listiny teda zakladajú pre seba domnienku pravdivosti, čo potom v zmysle § 192 CSP znamená, že v nich osvedčená skutočnosť sa musí považovať za preukázanú, pokiaľ ju nevyvráti ten, kto sa dovoľáva opaku. Z uvedeného teda vyplýva, že ak krajský národný výbor osvedčil, že nehnuteľnosti uvedené vo výmere č. 05-09-33/18/1949 boli právoplatne konfiškované podľa dekrétu č. 108/1945 Zb. alebo nariadenia č. 104/1945 Zb., potom k takejto konfiškácii právoplatne došlo. Súd pritom upozorňuje, že táto doložka nehovorí o tom, že došlo ku konfiškácii pozemkov vlastníkov uvedených vo výmere, ale pozemkov ako takých. Preto nie je podstatné, že v samotnom výmere nie je uvedený právny predchodca žalobkyne jej otec F. H. so svojím podielom. Postačí, že je v ňom uvedený pozemok parc. č. 3829/2 o výmere 1.208 siah v celosti, o ktorom tak uvedená doložka potvrdzuje, že bol konfiškovaný. Súd mal za to, že žalobkyňa mohla dokázať, že k takejto konfiškácii nedošlo, teda že neboli splnené podmienky pre konfiškáciu či už podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, alebo podľa dekrétu č. 108/1945 Zb. A hoci ide o dokazovanie negatívnej skutočnosti, neznamená to v tomto prípade prenos dôkazného bremena na protistranu, pretože taký postup by bol v rozpore s výslovným ustanovením § 205 CSP o dôkaznej sile verejných listín. Na vyvrátenie pravdivosti listinného dôkazu preto bolo potrebné navrhnuť dôkazy, ktoré by dostatočne svedčili o tom, že údaj vo verejnej listine je nesprávny. Mohlo ísť napríklad o spisy konfiškačných komisií (§ 1 ods. 7 nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR) prípadne spisy pracovných komisií pre odsun Maďarov podľa Dohody o výmene obyvateľstva, prípadne o potvrdenia štátnych archívov, že určité osoby sa v takýchto spisoch nespomínajú, alebo že nie sú uvedené v súpisoch takýchto osôb. Žalobkyňa však v tomto smere žiadne dôkazy nenavrhol, čo ale znamená, že dôkaznú moc verejnej listiny - doložku krajského národného výboru z 3. novembra 1952 nevyvrátila. Súd považoval tvrdenia žalobkyne, že prídelcovia na uvedených nehnuteľnostiach nikdy nehospodárili, za účelové a vyvrátené hlásením Okresného národného výboru v Čalove, z ktorého vyplýva, že E. N. hospodáril na výmere 3,69 ha, ktorá bola v podstate zhodná s výmerou pridelenou mu s manželkou výmerom v roku 1949 (3,8 ha), keď je ťažko predstaviteľné, že by si súkromne hospodáriaci roľník v 50-tych rokoch mohol na svoje hospodárenie zadovážiť iné pozemky než tie, ktoré mu boli výmerom pridelené. O identite pozemkov užívaných s pozemkami pridelenými svedčí okrem iného aj to, že prídel E. N. a manželke nebol odňatý, čo by sa bolo stalo, keby pridelené pozemky osobne neobhospodaroval so starostlivosťou riadneho hospodára (porov. čl. IX výmeru). Vzhľadom na to považoval súd za dokázané (a čestným vyhlásením M. F. za podopreté), že to bol E. N. s manželkou, kto tieto pozemky okolo roku 1955 združil do jednotného roľníckeho družstva. Potom ich ale logicky nemohol do JRD združiť otec žalobkyne F. H., ktorý sa inak ani členom nestal, čo na pojednávaní potvrdila sama žalobkyňa. Námiety žalobkyne proti listinám predloženým žalovaným (zmluva o dočasnom užívaní,

pasportizačný list, výpoveď), považoval súd za účelové, nakoľko jednak CSP nevyklučuje vykonávanie dokazovania kópiou listiny (§ 187 CSP) a súd je povinný ju hodnotiť podľa rovnakých zásad ako sú uvedené v § 191 CSP. Súd teda môže v súvislosti s ostatnými dôkazmi dospieť aj k záveru, že obsah listiny predloženej len v kópii je správny a pravdivý. Listiny predložené žalovaným sú čo do svojej „kvality“ (teda kópia alebo originál) v podstate rovnaké ako listiny predkladané žalobkyňou, ktorá takisto predložila len kópie s nečitateľnými podpismi a pečiatkami. Podstatné však je, či listiny predložené žalobkyňou ako aj listiny predložené žalovaným na seba navzájom nadväzujú a vytvárajú ucelený a uveriteľný obraz sledu udalostí s relevantným vzťahom k prerokúvanej veci. Z predložených listín (č. l. 157 až 162) podľa súdu jasne vyplýva, že svedkyňa Y. najskôr vypovedala nájomnú zmluvu s Poľnohospodárskym družstvom Veľký Meder, aby si tým mohla vyčleniť svoje vlastné pozemky. Keďže ich vyčlenenie zrejme technicky nebolo možné, požiadala svedkyňa o pridelenie náhradných pozemkov do užívania. Na tento účel bol vyhotovený súpis pozemkov (pasportizačný list, na ktorom inak parcela č. 3829/2 jasne uvedená je), podľa ktorého potom iné družstvo (PD Sokolce) uzavrelo so svedkyňou dohodu o náhradnom užívaní (výmera v pasportizačnom liste a zmluve zo 17. októbra 2000 je totiž presne tá istá). Tá zároveň vyhlásila, že jej pôvodné pozemky (užívané PD Veľký Meder) sú naďalej v jej vlastníctve. Uvedený logický sled udalostí, o ktorom svedčia minimálne tri formálne bezchybné listiny výpoveď č. l. 161, čestné prehlásenie č. l. 162 a zmluva č. l. 158, potom viedli súd k záveru aj o pravdivosti ostatných listín, ktoré formálne natoľko bezchybné nie sú (neobsahujú podpis ani pečiatku, č. l. 157, 159 a 160). Žalobkyňa na podporu svojej dobromyseľnej držby predložila nájomnú zmluvu z roku 1999 s PD Sokolce, v ktorej však vôbec nie sú vymedzené užívané pozemky (tie mali byť vydané vlastníčkovi len na požiadanie), no ani ich výmera. Tie sú vymedzené až v ďalšej nájomnej zmluve zo 14. augusta 2003. Podľa názoru súdu však listiny predkladané žalobkyňou nedávajú odpoveď na základnú otázku, prečo boli nájomné zmluvy uzavreté s PD Sokolce. Z identifikácie parciel z 15. decembra 1992 na č. l. 33, ktorú predložila sama žalobkyňa, totiž vyplýva, že pozemok č. 3829/2 je zlúčený do užívacej parcely č. 4922, ktorú užíva PD Čalovo (dnes: Poľnohospodárske družstvo Veľký Meder). Za daných okolností potom ale tomuto východisku zodpovedá skutkový stav vyplývajúci z listín predložených žalovaným. Potom je totiž logické, že svedkyňa Y. vypovedala nájomnú zmluvu Poľnohospodárskemu družstvu Veľký Meder a pasportizačný list jej vystavilo toto družstvo. Až následne jej náhradné pozemky poskytlo PD Sokolce zmluvou zo 17. októbra 2000. Naopak, skutkové závery z listín predložených žalobkyňou nezodpovedajú tomuto základnému východisku, teda že užívateľom (nájomcom) sporného pozemku malo byť predovšetkým družstvo Sokolce. Súd uviedol, že nevykonaním žalobkyňou navrhnuté dokazovanie výsluchom svedka F., ani opakovaným výsluchom svedkyne Y., pretože otázku užívania pozemku považoval za dostatočne preukázanú hlásením ONV v Čalove. Výsluch svedka - predsedu PD Sokolce nevykonan preto, lebo jednak nebolo zrejme, čo sa malo týmto výsluchom zistiť a jednak bol súd názoru, že otázka existencie viacnásobných nájomných vzťahov je vo výsledku pre vyriešenie otázky vlastníckeho práva nepodstatná.

4. K uplatnenému žalobnému petitu, ktorým sa žalobkyňa domáhala, aby súd „zrušil“ výlučné vlastníctvo žalovaného a priznal jej vlastnícke právo v podiele 60/96 súd uviedol, že je dostatočne určitý a vykonateľný, nakoľko je z neho zrejme, že žalobkyňa žiada, aby súd „rozhodol o existencii jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti“, ktoré nemalo byť zapísané ako duplicitné. V prerokúvanej veci je žalovaný na liste vlastníctva zapísaný ako výlučný vlastník parcely č. 3829/2, kým žalobkyňa je zapísaná v podiele 60/96. Takéto zápisy nemôžu popri sebe obstať, pretože je jasné, že ak je žalovaný vlastníkom celej nehnuteľnosti, nemôže byť nikto iný jej spoluvlastníkom. Je teda zrejme, že vlastnícke právo žalobkyne a žalovaného sa navzájom vylučujú. Súd preto uzavrel, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na určení, že podiel 60/96 na tomto pozemku je len jej vlastníctvom, teda že žalovaný v tejto časti (v rozsahu tohto podielu) vlastníkom nehnuteľnosti nie je.

5. Súd prvej inštancie potom v prvom rade skúmal vlastnícke právo otca žalobkyne. Poukázal na § 52 písm. a) a b) nariadenia č. 222/1855 r. z. o zakladaní a vedení pozemkových kníh (tzv. Pozemnoknižný poriadok), podľa ktorého sa na list vlastníctva (list B) pozemkovej knihy zapisuje meno vlastníka a titul nadobudnutia vlastníctva. F. H. nadobudol tento spoluvlastnícky podiel v roku 1929 dedením. Účinnosťou Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (1. apríl 1964) bol tento spoluvlastnícky podiel vo vlastníctve F. H. ako jeho individuálne (súkromné) vlastníctvo (§ 127 a § 489 Obč. zák. v znení účinnom do 31. decembra 1992 a contrario), ktoré sa podľa § 490 ods. 1 a 3 Obč. zák. v cit. znení taktiež dedilo. V zmysle § 460 Obč. zák. v cit. znení (účinnom aj ku dňu smrti F. H.) sa dedičstvo nadobúdalo smrťou poručiťľa, a to zo zákona alebo zo závetu, pričom v prvej dedičskej skupine dedili manžel a deti poručiťľa. Ak bol len jeden dedič, potvrdilo mu štátne notárstvo nadobudnutie dedičstva (§ 481 Obč. zák. v cit. znení). F.

H. zomrel XX. H. XXXX. V zmysle cit. ustanovení by tak žalobkyňa ako jeho jediná dedička jeho smrťou nadobudla celý jeho majetok, vrátane spoluvlastníckeho podielu 60/96 k parcele č. 3829/2 v k. ú. Y. H.. K opačnému záveru by bolo možné dôjsť jedine vtedy, ak by sa zistilo, že F. H. v období medzi rokom 1929 a 19. májom 1970 stratil svoje vlastnícke právo k uvedenému podielu. Žalovaný pritom tvrdil a dokazoval, že F. H. stratil svoje vlastníctvo, ktoré bolo pridelené do vlastníctva rodičom svedkyne Y.. Od roku 1945 pritom mohlo dôjsť k strate vlastníckeho práva rôznymi spôsobmi, predovšetkým však konfiškáciou v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 a prechodom na štát v zmysle Dohody medzi Československom a Maďarskom o výmene obyvateľstva (vyhl. č. 145/1946 Zb.) v spojení s vykonávacím zákonom č. 148/1947 Zb. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. sa konfiškoval pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve osôb nemeckej alebo maďarskej národnosti, zradcov a nepriateľov národa a republiky a niektorých právnických osôb. V nadväznosti na to však bol vydaný zákon č. 90/1947 Zb., ktorý sa podľa § 1 ods. 1 týkal aj majetku konfiškovaného podľa nar. č. 104/1945 Zb. Bolo pritom zistené, že pozemok parc. č. 3829/2 v k. ú. Y. H. podliehal takejto konfiškácii najneskôr k 14. aprílu 1949, teda ku dňu vyhotovenia výmeru o prídelení tohto pozemku do vlastníctva. Súd tak dospel k záveru, že táto konfiškácia sa týkala aj pozemku parc. č. 3829/2 v k. ú. Y. H., a to v celosti tak, ako je uvedený vo výmere o prídelení č. 05-09-33/18/1949. Osídľovací úrad mal potom právo podľa zákona č. 148/1947 Zb. a § 2 vládneho nariadenia č. 30/1948 Zb. rozhodovať o prídelení toho majetku, ktorý prešiel na štát ex lege napríklad v dôsledku konfiškácie, u ktorej osídľovací úrad rozhodoval o naplnení jej podmienok podľa § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Zb. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala v tejto súvislosti na to, že uvedený zákon predpokladal, že určitá osoba bola vystahovaná, nie je jej názor plne správny. Podľa čl. VII ods. 1 Dohody medzi Československom a Maďarskom o výmere obyvateľstva sice vlastnícke právo presťahovaných osôb k im náležiacim nehnuteľnostiam prechádza na štát ich doterajšieho bydliska, teda v prípade osôb vystahovaných takto do Maďarska prechádza vlastnícke právo k ich nehnuteľnostiam na československý štát. Už dôvodová správa k zákonu č. 148/1947 Zb. (Ústavodarné Národné zhromaždenie 1947, 3. zasadanie, tlač 733) totiž výslovne zdôrazňovala, že čl. X ods. 1 tejto dohody bol v Československu vykonaný už konfiškačnými predpismi, teda že majetok Maďarov sa z pohľadu československého práva považuje za konfiškovaný bez ohľadu na ustanovenia dohody. § 2 ods. 3 zákona č. 148/1947 Zb. potom prezumuje splnenie konfiškačných podmienok zo samotného aktu vystahovania. Podmienkou aplikácie zákona č. 148/1947 Zb. a naň nadväzujúceho nariadenia č. 30/1948 Zb. teda nevyhnutne nie je, aby sa vlastník majetku reálne vystahoval do Maďarska. Naopak, § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Zb. dával osídľovaciemu úradu právo s konečnou platnosťou rozhodnúť, či sú splnené podmienky konfiškácie, u takých osôb, ktoré sa v danom čase považujú za osoby vystahované do Maďarska (t. j. sú napr. zaradené do zoznamu osôb určených na presídlenie, aj keď fakticky ešte neboli presťahované). Ak osídľovací úrad takéto rozhodnutie vydal, súdy nie sú oprávnené ho preskúmať. Nie sú teda oprávnené ani preskúmať otázku, či sa určitá osoba skutočne má alebo nemá považovať za vystahovanú do Maďarska, keďže aj toto posúdenie patrí do kompetencie osídľovacieho úradu. Na právomoc osídľovacieho úradu, ale ani samotnú konfiškáciu nemalo vplyv ani to, ak osoba pôvodne zaradená do zoznamu osôb na presťahovanie sa následne z Československa z akéhokoľvek dôvodu nevystahovala. Tento majetok sa na základe takýchto rozhodnutí považuje za majetok osôb presťahovaných do Maďarska (tzv. majetok presťahovaných Maďarov) v zmysle § 1 vládneho nariadenia č. 30/1948 Zb. Osídľovací úrad s ním potom mohol nakladať spôsobom upraveným v § 2, podľa ktorého sa z majetku presťahovaných Maďarov poskytne náhrada oprávneným prisťahovalcom, poskytne doplnkový prídelený alebo sa s ním naloží podľa § 5. V danej veci mal súd za to, že osídľovací úrad v súlade so zákonom č. 148/1947 Zb. rozhodol o splnení podmienok konfiškácie vo vzťahu k celému pozemku parc. č. 3829/2 a jeho rozhodnutie je právoplatné, pretože to doložkou na výmere o prídelení osvedčil na to oprávnený krajský národný výbor, na ktorý na základe vyhlášky č. 225/1950 Ú. v. prešla kompetencia súvisiaca s prídelením takto konfiškovaného majetku prídelencom. Táto doložka teda osvedčuje, že o splnení podmienok konfiškácie bolo rozhodnuté vo vzťahu ku všetkým spoluvlastníkom pozemku, nielen k V. X., teda aj vo vzťahu ku F. H.. Na základe toho potom bol osídľovací úrad oprávnený prideliť tento pozemok E. N. s manželkou takisto v celosti, čo sa aj stalo výmerom č. 05-09-33/18/1949. Tento výmer bol v zmysle § 11 zákona č. 90/1947 Zb. vkladnou listinou, na základe ktorej bolo možné povoliť vklad vlastníckeho práva v pozemkovej knihe bez ohľadu na to, kto v nej bol v danom čase zapísaný. Prídelca preto musel nadobúdať vlastnícke právo k pridelenému majetku aj v prípade, ak jeho doterajší vlastník nespĺňal podmienky či už konfiškačných predpisov alebo nebol osobou presťahovanou do Maďarska. Ak totiž osídľovací úrad podľa § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Zb. vydal takéto rozhodnutie, toto bolo konečné, bolo ním právoplatne rozhodnuté, že podmienky § 2 ods. 1 cit. zák. (splnenie podmienok konfiškácie a vystahovania) sú dané a zaväzovalo aj za predpokladu, že bolo nesprávne. Toto rozhodnutie potom zaväzuje aj súd v prerokúvanej, ktorý nie je oprávnený

preskúmať jeho vecnú správnosť a musí naň prihliadať (§ 194 ods. 2 CSP). V takomto prípade je teda nadobudnutie vlastníckeho práva k prideleným nehnuteľnostiam originárne, keďže ho prídelca nadobúda napriek tomu, že pôvodný vlastník nespĺňal podmienky na jeho stratu. Súd teda uzavrel, že E. N. a jeho manželka nadobudli výmerom o prídele vlastnícke právo k celej parcele č. 3829/2, teda aj k 60/96-inám zapísaným v pozemkovej knihe pre F. H., čím F. H. svoje vlastnícke právo stratil najneskôr k 14. aprílu 1949 (deň vydania výmeru o prídele). Podľa už citovaného § 460 Občianskeho zákonníka sa smrťou poručiteľa nadobúdalo dedičstvo, teda to, čo poručiteľ vlastnil ku dňu smrti. Ak teda F. H. nevlastnil tento podiel v čase smrti, nemohla ho nadobudnúť ani žalobkyňa. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že tieto nehnuteľnosti boli zahrnuté do aktív dedičstva po F. H. v rozhodnutiach štátneho notárstva. Podľa judikatúry (judikát R 51/1967) totiž také zahrnutie majetku ešte nepreukazuje vlastnícke právo poručiteľa k nemu. Vzhľadom na to žalobkyňa nemôže svoje vlastnícke právo odvodzovať od vlastníctva svojho právneho predchodcu F. H., ktorý ho stratil tým, že pozemok bol v roku 1949 pridelený do vlastníctva E. N. a jeho manželke. Tým odpadá aj potreba zaoberať sa otázkou vydržania pozemkov týchto osôb, prípadne P. Y. alebo žalovaného. Ak totiž prídelcovia nadobudli vlastnícke právo prídelom, stali sa priamo vlastníckymi, nielen držiteľmi. Podľa súdu opačné námietky žalobkyne ohľadom osobného rozsahu výmeru o prídele neobstoja. Odvolací súd vyslovil právny názor, že súd prvej inštancie pôvodne nesprávne skúmal vecnú správnosť výmeru o prídele. Preto na základe prvého rozsudku prvoinštančného súdu a zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, nie je možné akceptovať názor žalobkyne, že výmer o prídele nemal účinky voči F. H. a jeho spoluvlastníckemu podielu 60/96-in.

6. Vzhľadom na to, že žalobkyňa opakovane poukazovala na to, že pozemky užívala dobromyseľne a jej vlastnícke právo je preukázané sledom titulov, skúmal súd prvej inštancie aj otázku, či žalobkyňa, prípadne jej právny predchodca F. H. nemohli vlastnícke právo nadobudnúť po roku 1949 vydržaním. Podľa § 116 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. mohol vlastnícke právo k veci nehnuteľnej nadobudnúť ten, kto ju oprávnené držal počas 10 rokov. Držiteľom sa v zmysle § 143 cit. Občianskeho zákonníka rozumel ten, kto s vecou nakladal ako so svojou. V prerokovanej veci je však zo zisteného skutkového stavu zrejmé, že F. H. stratil v roku 1949 nielen vlastníctvo, ale aj držbu sporného pozemku, pretože jeho držiteľom sa stal E. N. s manželkou (ktorí na ňom hospodárili). Už vzhľadom na to je vylúčené, aby mohol byť F. H. považovaný za držiteľa pozemku, čo vzhľadom na jasné znenie § 116 ods. 1 cit. Obč. zák. vylučovalo, aby ho mohol vydržať. Nový Občiansky zákonník účinný od 1. apríla 1964 potom inštitút vydržania a držby úplne zrušil, v dôsledku čoho je vylúčené, aby sa žalobkyňa stala (oprávnenou) držiteľkou sporného pozemku v čase smrti svojho otca F. H. (zomrelého XX. H. XXXX). Opätovne bola držba a vydržanie zavedené do nášho právneho poriadku zákonom č. 131/1982 Zb., ktorý v novom § 135a Občianskeho zákonníka upravoval možnosť vydržania určitých (aj nehnuteľných) vecí. Ustanovenie § 135a ods. 3 Obč. zák. však vylučovalo nadobudnúť týmto spôsobom veci, ku ktorým mala socialistická organizácia právo užívania. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé (a konečne medzi stranami aj nesporné), že najneskôr od 50-tych rokov bol sporný pozemok združený do družstva. Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných poľnohospodárskych družstvách, ako aj neskoršieho § 37 ods. 1 zákona č. 122/1975 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve vznikalo družstvám k združeným pozemkom právo družstevného užívania. Tým bol vylúčené, aby ktokoľvek nadobudol vlastnícke právo k spornému pozemku vydržaním podľa § 135a Obč. zák. účinného do 31. decembra 1991. K opätovnému obnoveniu právneho inštitútu vydržania došlo s účinnosťou od 1. januára 1992. Nové ustanovenie § 134 ods. 1 Obč. zák. ustanovuje, že oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu desať rokov (ak ide o nehnuteľnosť). Už z textu citovaného ustanovenia je zrejmé, že podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním je predovšetkým držba vydrživanej veci, a to držba oprávnená. Držbu vymedzuje § 129 ods. 1 Obč. zák. tak, že držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou. Oprávneným držiteľom je potom podľa § 130 ods. 1 Obč. zák. držiteľ, ktorý je s ohľadom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec patrí. Z oboch citovaných ustanovení tak jasne vyplýva, že podmienkou vydržania nie je sama dobromyseľnosť, ale existujúca a trvajúca držba veci spojená s dobromyseľnosťou. Podľa § 134 ods. 3, ale aj § 872 ods. 6 Obč. zák. sa v podstate do doby vydržania započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca, a to v podstate aj pred 1. januárom 1992. V prerokovanej veci však zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že právny predchodca žalobkyne F. H. sporný pozemok v držbe nemal (mal ho v držbe prídelca E. N. s manželkou), v dôsledku čoho je vylúčené, aby si žalobkyňa započítavala jeho oprávnenú držbu. Žalobkyňa svoje vlastnícke právo odvodzuje od dedenia v dôsledku smrti poručiteľa, kedy jej bolo nadobudnutie sporného pozemku potvrdené rozhodnutím štátneho notárstva. Rovnako však bolo nadobudnutie sporného pozemku potvrdené svedkyňi Y. rozhodnutiami Štátneho notárstva v Dunajskej Strede sp. zn. D 582/67 a D 904/72 (vždy po jednej polovici). Pretože podľa predošlého

výkladu boli vlastníkami sporného pozemku jej rodičia, nadobudla dedením po nich vlastnícke právo svedkyňa Y. (§ 460 Obč. zák.). Žalobkyňa by tak mohla nadobudnúť vlastnícke právo len vtedy, ak by tento pozemok sama držala ako oprávnená držiteľka po roku 1970. Žalobkyňa pritom v tejto súvislosti poukazuje okrem iného na to, že po roku 1992 (konkrétne zmluvou z 20. októbra 1999) vykonávala právo prenajímateľky týchto pozemkov. Podľa už cit. § 129 Obč. zák. je držiteľom ten, kto právo vykonáva pre seba. Podľa judikatúry (porov. napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 5107/2014) združením pozemkov v JRD vlastník nestrácal ani vlastnícke právo (pozri aj § 24 ods. 1 cit. zák. 49/1959 Zb.), ale ani postavenie držiteľa veci, keďže (aj keď výrazne oklieštene) nakladal s pozemkom ako s vlastným. JRD vznikalo len právo družstevného užívania, teda obsiahle zákonné právo pozemky užívať a požívať. JRD sa však stávalo len detentorom (majiteľom) pozemkov, ktoré malo v sprostredkovanej držbe od ich držiteľa - vlastníka a člena družstva. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že členom družstva, ktorý sporný pozemok do družstva združil, bol E. N. s manželkou, ktorí boli dovtedy vlastníkami a držiteľmi tohto pozemku. Tým E. N. s manželkou zostali držiteľmi tohto pozemku, aj keď k nemu vzniklo právo užívania družstva podľa vtedy účinného zákona č. 63/1949 Zb. a neskôr účinných zákonov č. 49/1959 Zb. a č. 122/1975 Zb. Ten istý princíp bol v podstate vyjadrený aj v § 18 ods. 3 zákona SNR č. 293/1992 Zb., na ktorý poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní. Podľa existujúceho stanoviska právnej vedy je pritom vylúčené, aby držba tej istej veci patrila súčasne dvom rôznym osobám, pokiaľ nejde o spoločne vykonávanú držbu. Ak teda bol držiteľom veci E. N. s manželkou, potom držiteľom veci nemohla byť žalobkyňa. Smrťou E. N. a jeho manželky prešlo tak vlastnícke právo, ako aj postavenie držiteľa pozemku (vtedy v užívaní družstva) na ich dedičku - svedkyňu Y.. V dôsledku toho nemohla držba tohto pozemku ani potom patriť žalobkyni. Na tom nič nemení ani rozhodnutie štátneho notárstva, ani existencia nájomnej zmluvy. Rozhodnutie Štátneho notárstva Bratislava-vidiek zo 17. septembra 1970, ktorým bolo žalobkyni potvrdené nadobudnutie sporného pozemku po poručiteľovi F. H., totiž mohlo zakladať jedine prípadnú dobromyseľnosť žalobkyne o tom, že jej tento pozemok patrí. Ustanovenie § 134 ods. 1 Obč. zák. však jasne ustanovuje, že dobromyseľnosť nie je jediným predpokladom vydržania. Ako už bolo uvedené, prvým a základným predpokladom je existencia držby, teda faktického vykonávania práva pre seba. Na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním nemôže postačovať len sama okolnosť, že sa niekto dobromyseľne domnieva, že mu určitá vec patrí. Je potrebné dôsledne trvať na požiadavke § 134 ods. 1 Obč. zák., aby vydržaním mohol nadobudnúť vlastníctvo len ten, kto je skutočným držiteľom veci, teda má k nej faktickú moc (§ 129 ods. 1 Obč. zák.). Žalobkyňa pritom v tomto konaní nedokázala, že by roku 1970 akýmkoľvek spôsobom vykonávala držbu uvedeného pozemku pre seba (napr. ako členka družstva). Takúto držbu nemohla pritom nadobudnúť ani od poručiteľa F. H., ktorý podľa už uvedeného držiteľom pozemkov v danom čase nebol. Držbu žalobkyne by tak teoreticky bolo možné považovať za preukázanú najskôr od roku 1999, od kedy preukázala odovzdanie uvedených pozemkov do nájmu. Podľa názoru súdu tým však držba žalobkyne preukázaná nie je. Z nájomnej zmluvy totiž jednak nevyplýva, akých pozemkov sa týka, keďže až v nájomnej zmluve č. 4050/2003 sú tieto pozemky bližšie identifikované. Okrem toho však nie je zrejmé, prečo bola takáto zmluva uzavretá s PD Sokolce, keď podľa žalobkyňou samotnou predložených identifikácií bolo užívateľom tohto pozemku PD Veľký Meder (č. I. 33). Uzavretie samotnej nájomnej zmluvy žalobkyňou tak nemožno považovať za dôkaz držby a nakladania s vecou ako s vlastnou, pretože zo zisteného skutkového stavu nie je jednoznačne dokázané, že nájomca tieto pozemky aj skutočne užíval, teda že skutočne bol detentorom sporného pozemku na základe prenechania od držiteľa (žalobkyne). Samotnú držbu podľa § 129 ods. 1 a § 134 ods. 1 Obč. zák. nemôže založiť omyl ohľadom predmetu držby; omyl môže prípadne založiť len dobromyseľnosť, držba však musí existovať ako faktický stav. Navyše žalobkyňa sa domáhala svojho zápisu do katastra nehnuteľností v roku 2008, kedy bol aj založený nový list vlastníctva s poznámkou duplicitného vlastníctva. O existencii duplicitného vlastníctva pritom žalobkyňa podľa vlastných slov vedela od tohto okamihu. Podľa § 130 a § 134 Obč. zák. sa však na vydržanie nehnuteľnej veci vyžaduje okrem iného desaťročná dobromyseľná držba. Držba žalobkyne mohla ako dobromyseľná trvať najviac deväť rokov (od roku 1999 do roku 2008), potom už nemohla byť so zreteľom na všetky okolnosti presvedčená o svojom vlastníctve a jej držba nemohla byť dobromyseľná. Žalobkyňa teda nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku vydržaním po roku 1999, ale ani skôr, keďže skôr nedokázala držbu tohto pozemku (nakladanie s ním ako so svojím), ani svoju dobromyseľnosť, že jej tento pozemok patrí. Súd mal tiež za vyvrátené tvrdenie žalobkyne, že k vzniku duplicitného vlastníctva došlo akousi chybou v písaní v kúpnej zmluve medzi svedkyňou Y. a žalovaným z 26. augusta 2004 a že parcela č. 3829/2 nebola nikdy evidovaná na LV č. XXXX, a to úplným výpisom tohto LV, ktorý bol v konaní oboznamovaný aj za prítomnosti žalobkyne. Parcely č. 3936/102 a 3936/202 vznikli zjavne rozdelením parcely č. 3936/2 (ich výmera 2850 + 3307 = 6157 je totiž zhodná s jej pôvodnou výmerou),

a boli vytvorené až v roku 2009, takže nemohli byť vôbec predmetom zmluvy z roku 2004. Podľa súdu tiež žalobkyňa celkom zjavne nesprávne chápe dohodu o dočasnom bezplatnom užívaní zo 17. októbra 2000 ako dôkaz toho, že nehnuteľnosti svedkyne Y. nie sú definované. Táto dohoda totiž vychádza z § 15 ods. 2 zákona SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách atď., podľa ktorého ak vlastníak požiadal o vyčlenenie pozemkov, ku ktorým zaniklo právo užívania podľa § 22 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde (medzi nimi aj právo družstevného užívania podľa § 37 zákona č. 122/1975 Zb.), no z hospodárskych dôvodov mu tieto pozemky nebolo možné vyčleniť, prideliť sa mu iné pozemky do náhradného užívania v podstate podľa rozhodnutia pozemkového úradu. V prerokúvanej veci je pritom zrejmé práve to, že pasportizačným listom bolo ustálené, že PD Veľký Meder má v užívaní pozemky vo vlastníctve svedkyne Y., ku ktorým zaniklo právo družstevného užívania (medzi nimi aj parcelu č. 3829/2), a táto požiadala o ich vyčlenenie. Na základe toho jej boli potom vyčlenené náhradné pozemky od PD Sokolce v presne tej istej výmere ako je uvedená v pasportizačnom liste. Uvedená dohoda zo 17. októbra 2000 teda podľa názoru súdu naopak svedčí o tom, že pozemky svedkyne Y. boli definované úplne presne a jasne. Na základe všetkých týchto skutočností súd žalobu žalobkyne zamietol.

7. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyňi náhradu všetkých trov konania.

8. Zároveň s odkazom na ust. § 255 ods. 1 CSP súd priznal aj štátu nárok na náhradu trov voči neúspešnej žalobkyňi.

9. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zastúpenia v celom jeho rozsahu odvolanie, a to poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP. Dôvodila, že trvá na tom, že jej vlastníctvo ako aj vlastníctvo jej právneho predchodcu je neprerušené a nikdy nebolo spochybnené; tvrdenia žalovaného a jeho predkladané dôkazy sú máťúce až klamlivé a súd ich vyhodnotil nesprávne a arbitrárne a dospel tak k nesprávnym záverom ako aj právnenému posúdeniu. Žalovaný mení skutočnosti a tendenčne vykladá právne dokumenty ako aj úkony. Uviedla, že podľa § 8 dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb. sa prideliť majetkové podstaty na základe prídellových plánov. Majetok a vlastnícke právo F. H. ani P. H. nikdy nebol súčasťou prídellového plánu a nebol nikdy určený na konfiškáciu ani pridelenie. Túto skutočnosť však súd ignoruje a žalovaný zneužíva vo svoj prospech. Nariadenie SNR č. 104/1946 Zb. nepozná pojem výmer o prídelle do vlastníctva a preto nemožno na základe tohto predpisu odvodzovať právo žalovaného. Nariadenie pojíma výmer o vlastníctve pôdy, ktorá je dôkazom vlastníctva ale takúto listinu žalobca nepredložil. Žalobkyňa preukázala, že nedošlo ku konfiškácii a ani nikdy k nej dôjsť nemohlo. Nikdy totiž nebola splnená podmienka vystaňovania ako podmienka straty majetku a občianstva svojho právneho predchodcu. Žalobkyňa preukázala, že majetok nebol nikdy konfiškovaný a jej právny predchodca nebol nikdy presídlený. Ak žalovaný tvrdí opak, v celom konaní to nepreukázal. Samotný fakt, že súd konštatuje konfiškáciu alternatívne, že buď podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. alebo nariadenia SNR č. 104/1946 Zb., je absolútne popretím zásady právnej istoty a nemožno túto právnu úvahu považovať za legitímnu. Predmetnou konštatáciou súd nahrádza unesenie dôkazného bremena na strane žalovaného a vytvára mu lepšie právne postavenie aj keď na bezprávnom základe. Súd vychádza z postulátu, ktorý sám nevie ustáliť a odstrániť pochybnosti, ktoré by mal odstrániť žalovaný, v opačnom prípade neuniesol ľarchu tvrdenia a súd nemôže nahrádzať postavenie protistrany, nakoľko tým podkopáva princíp rovnosti strán a rovnosti zbraní. Súd tiež vychádzal z toho, že na rubovej strane výmeru o prídelle do vlastníctva č. 05-09-33/18/1949 je pripojená doložka - prehlásenie Krajského národného výboru v Bratislave z 3.11.1952, ktorým tento úrad podľa § 11 zák. č. 90/1947 Zb. potvrdzuje, že nehnuteľnosti uvedené v tomto výmere o prídelle sú právoplatne konfiškované podľa dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb, nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR. Žalobkyňa nespochybňuje platnosť dokumentu „Výmer o prídelle do vlastníctva,“ tvrdí len, že tento dokument sa nijako netýka vlastníctva jej právneho predchodcu a teda ani jej. V tomto dokumente sa nenachádza meno právneho predchodcu žalobkyne - F. H. a teda daný dokument nemôže preto túto osobu zaväzovať. Tu žalobkyňa poukázala na rozsudok Okresného súdu Pezinok sp. zn. 4C/579/2008 zo dňa 20.9.2013 a dôvodila, že v predmetnej veci treba posudzovať, či výmer o prídelle do vlastníctva obsahuje všetky náležitosti verejnej listiny a teda - je v ňom uvedené, kto ho vydal, označenie právneho predpisu, podľa ktorého sa vydáva, akej veci sa týka, je datovaný, opatrený odtlačkom okrúhlej pečiatky a podpisom povereníka, obsahuje mená a priezviská bývalých vlastníkov, označenie osôb, v prospech ktorých sa vydáva, presné označenie nehnuteľností, ktorých sa týka a ďalšie podmienky, za ktorých sa uskutočňuje pridelenie k tam uvedeným nehnuteľnostiam. Súd v rozsudku z 17.7.2015 konštatuje, že pôvodný prídellovcovia aj príslušný návrh na

vklad podali, ale vo vzťahu k iným pozemkom, u ktorých pozemkovo-knižný stav súhlasí so stavom v prídelovom výmere. Naopak vo vzťahu k parcele č. 3829/2 taký návrh nepodali. Je preto zrejme, že prídelcovia nevedeli o pridelení pozemku o určenie ktorého vlastníctva sa žalobkyňa domáha v konaní. Snaha žalovaného je absurdnou konštrukciou založenou na neprávne. Žalobkyňa má za to, že listina predložená žalovaným „Výmer o prídele“ podľa doteraz preukázaného nie je verejnou listinou, nakoľko nespĺňa podstatné náležitosti kladené na takúto listinu a nie je ňou minimálne vo vzťahu ku F. H. a jeho akýmkoľvek právam či neprávam od neho odvodených ako právneho predchodcu. Majetok F. H. nebol nikdy obsahom prídelového plánu, ktorý bol nevyhnutným podkladom na vydanie výmeru o pridelení, teda nemohol byť jeho majetok nikdy legitímne pridelený. K záveru súdu, že žalobkyňa nedokázala, že ku konfiškácii skutočne nedošlo, žalobkyňa uviedla, že tento záver súdu je absolútne odvrátený od návrhov žalobkyne ako aj od právnej reality. To, že listina nie je verejnou listinou a nijako sa nedotýka F. H., tvrdí žalobkyňa počas celého procesu. Súdu boli predložené potvrdenia o pobyte F. H. na území Slovenska, ktoré bolo neprerušené a nebol teda nikdy vysťahovaný ani presunutý, a teda jeho majetok tak nebol nikdy predmetom konfiškácie. V tejto súvislosti žalobkyňa navrhla dôkazy, ktorými sa súd nezaoberal a odmietol ich vykonať. Na pojednávaní dňa 5.5.2017 žalobkyňa uviedla skutočnosti, ktoré súd nebol ochotný vypočuť si v celosti a ktorými práve žalobkyňa opätovne preukazuje nemožnosť konfiškácie a následného pridelenia majetku F. H.. Preto ich žalobkyňa uvádza opätovne. Zákon č. 145/1946 - Dohoda medzi Československom a Maďarskom o výmene obyvateľstva, ktorý v čl. V hovorí: „Maďarská vláda sa zaväzuje prijať na svoje územie osoby takto presťahované. Tieto osoby stanú sa - pokiaľ ešte nie sú- maďarskými štátnymi občanmi samým skutkom presťahovania. Tým istým skutkom budú sprostene všetkých občianskych povinností voči Československu a Československo bude sprostene všetkých záväzkov voči nim.“ V čl. VII: „Vlastnícke právo presťahovaných osôb k im prináležiacim nehnuteľnostiam prechádza na štát ich doterajšieho bydliska.“ Žalobkyňa uviedla, že F. H., ako právny predchodca žalobkyne, nebol nikdy presídlený a tým pádom jeho vlastnícke práva neprešli na štát, nakoľko zákon na prechod vlastníckeho práva túto skutočnosť vyžaduje. F. H. ako právny predchodca žalobkyne, nikdy nestratil slovenské, resp. československé občianstvo a nenadobudol maďarské štátne občianstvo, teda nebol presídlený, tak ako tento zákon vyžaduje. Dôkazom je skutočnosť, že do svojej smrti býval a žil nepretržite na území Slovenskej republiky o čom boli predložené potvrdenia o trvalom pobyte z príslušných obecných úradov. Majetok F. H. teda nikdy neprešiel do vlastníctva štátu a nemohol byť preto spôsobilý predmetom akéhokoľvek správneho aktu, ktorým sa jeho vlastníctvo odníma. Zákon č. 90/1947 o prevedení knihovního poriadku stran konfiskovaného nepriateľského majetku a o úpravě právnych poměrů vztahujících se na přidelený majetek, který hovorí v § 1: „Tento zákon se vztahuje na provedení knihovního pořádku stran majetku konfiskovaného podle: a. Dekretu presidenta republiky ze dne 21. srpna 1945, č. 12 Sb, o konfiskaci a urychleném rozdělení zemnědělského majetku Nemců, Maďarů, jakož i zradců a nepřátel českého a slovenského národa; b. Nařízení Slovenské národní rady ze dne 23. srpna č. 104 Sb. N. SNR o konfiskaci a urychleném rozdělení zemnědělského majetku Nemců, Maďarů, jakož i zradců a nepřátel českého a slovenského národa, ve znení nařízení SNR ze dne 14. května 1946 č. 64 Sb. n. SNR a Dekretu presidenta republiky ze dne 25. října 1945 č. 108 Sb. o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondch národní obnovy. Podľa § 11 Vkladními listinami jsou vedle rozhodnutí o přidělu, vydaných fondem nebo i, pokud jde o majetek konfiskovaný podle dekretu č. 108/1945 Sb., jiným příslušným úřadem o přechodu konfiskovaného majetku na jiného nabyvatele. Žalobkyňa uviedla, že majetok F. H. nebol nikdy konfiškovaný a nemôže byť preto predmetom akéhokoľvek prídelového správneho aktu. V zmysle § 11 citovaného predpisu je otázka, či dokument „Výmer o prídele do vlastníctva,“ ktorý je predložený žalovaným, je rozhodnutím podľa tohto ustanovenia a či zakladá sám o sebe práva a povinnosti a voči akému okruhu osôb. Zákon č. 148/1947 o opatřeních k provedení československo-maďarské dohody o výměně obyvateľstva, hovorí v § 2: „O tom, jsou li podle konfiskačních předpisů splněny podmínky pro konfiskaci (prechod na štát) majetku, na nějž se vztahují ustanovení VII dohody, rozhoduje, pokud se tak již nestalo, s konečnou platností osídlovací úřad a o tom, jde li majetek zemědělský v dohode s poverenictvom zemědelství a pozemkové reformy. Tyto podmínky se považují za splněné, byla li osoba, které tento majetek náleží, přestěhována do Maďarska. Tento majetek spravuje fond národní obnovy, a to oddelene od ostatního majetku jím spravovaného.“ Žalobkyňa k tomu uviedla, že F. H. nebol nikdy presídlený a jeho majetok tak nebol nikdy spôsobilý byť predmetom konfiškácie, podľa tohto zákona či obdobného správneho aktu. Majetok F. H. nebol nikdy konfiškovaný. Ani nikdy nebolo rozhodnuté o konfiškácii jeho majetku, či spôsobilosti jeho majetku na konfiškáciu. Vládne nariadenie č. 30/1948 o majetku, který zanechaly v Československé republice osoby přestěhované do Maďarska podle československo maďarské dohody o výměně obyvateľstva v § 1 hovorí: „Toto nařízení se vztahuje na majetek, který osoby přestěhované do Maďarska zanechaly v Československé republice a který zistil osídlovací úřad“

se zreteľom k soupisu podľa príslušných rozhodnutí smíšenej komise, zriazenej podľa čl. X dohody medzi Československom a Maďarskom o výmene obyvateľstva ze dne 27. února 1946 č. 145 Sb., avšak výjimkou majetku uvedeného v § 18 dekretu prezidenta republiky ze dne 25. října 1945 č. 108 Sb. o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondec národní obnovy. Žalovaná zopakovala, že F. H. nikdy nezanechal majetok na území Československa ani Slovenska, nebol nikdy presídlený a jeho majetok nebol nikdy konfiškovaný. Preto považuje záver súdu, že žalobkyňa nevyvrátila pravdivosť listinného dôkazu Výmeru o prídelení do vlastníctva za absolútne chybný a mätúci. Žalobkyňa má za to, že dostatočne preukázala, že neboli splnené podmienky na konfiškáciu majetku F. H., preukázala jeho nepretržitý pobyt na území Československa, resp. Slovenska, čo dokazuje, že nedošlo k naplneniu materiálnej podmienky straty vlastníctva, a to presídleniu. Žalobkyňa preukázala v konaní, že vlastníctvo jej právneho predchodcu bolo nepretržité a ničím nerušené, čo bolo zrejme a jasné už z rozhodnutia zo dňa 17.7.2015 o čom niet pochyb a je zarážajúce, že súd v rozhodnutí zo dňa 5.5.2017 ignoruje faktický a právny stav, ktorý je nesporný v predošlom svojom rozhodnutí. K záveru súdu prvej inštancie: „Z uvedeného je teda zrejme, že podmienkou aplikácie zákona č. 148/1947 Zb. a naň nadväzujúceho nariadenia č. 30/1948 Zb. nevyhnutne nie je, aby sa vlastník majetku reálne vysťahoval do Maďarska. Naopak, § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Zb. dával osídľovaciemu úradu právo s konečnou platnosťou rozhodnúť, či sú splnené podmienky konfiškácie, u takých osôb, ktoré sa v danom čase považujú za osoby vysťahované do Maďarska (t. j. sú napr. zaradené do zoznamu osôb určených na presídlenie, aj keď fakticky ešte neboli presťahované). Ak osídľovací úrad takéto rozhodnutie vydal, súdy nie sú oprávnené ho preskúmať;“ žalobkyňa uviedla, že súd vychádza z rozhodnutia osídľovacieho úradu, ktoré nebolo ani jednou stranou predložené a v konaní sa nijako nepreukázalo, že by F. H. bol určený na presídlenie, či jeho majetok bol zaradený do akéhokoľvek zoznamu na konfiškáciu. Súd zakladá svoje rozhodnutie na fikcii existencie akéhosi právneho či správnoprávneho aktu, ktorý však neexistuje, nakoľko existovať nemôže. Jeho existenciu opiera o potvrdenie na poslednej strane výmeru o prídelení do vlastníctva 05-09-33/18/1949 zo dňa 3.11.1952 ako potvrdenie podľa § 11 zák. č. 90/47 Sb. Keďže žalobkyňa má za to, že predmetom Výmeru nie je majetok F. H., ani odtlačok pečiatky o ktorú opiera právnu konštrukciu súd, nemá nič spoločné s osobou F. H., či jeho majetkom. Existencia rozhodnutia o splnení podmienok konfiškácie absentuje a súd nemôže preto na predpoklade absentujúcej skutočnosti založiť akékoľvek právne posúdenie. F. H. nemohol vedieť o existencii výmeru, keďže v ňom nie je uvedený, nemohol teda byť pre neho záväzný a aj keby sám považoval tento dokument za verejnú listinu, určite ju nemohol z hľadiska práva považovať za verejnú listinu, ktorá by sa akokoľvek dotýkala jeho osoby či práv. Pokiaľ súd uvádza: „Opačné námietky žalobkyne ohľadom osobného rozsahu výmeru o prídelení neobstoja. Žalobkyňa totiž opomína, že tunajší súd svojím prvým rozsudkom jej žalobe vyhovel v podstate na základe tej istej právnej úvahy, ktorú teraz sama prednáša. Odvolací súd však tento rozsudok zrušil s odôvodnením, že súd prvej inštancie nesprávne skúmal vecnú správnosť výmeru o prídelení;“ žalobkyňa uviedla, že súd vo svojom prvom rozhodnutí konštatoval neplatnosť Výmeru, čo mu vytkol aj odvolací súd. Tak ako žalobkyňa neustále uvádza v konaní, nespochybňuje platnosť Výmeru, avšak tvrdí, že minimálne voči F. H., ak nie v celosti, nemožno výmer považovať za verejnú listinu, ktorá je vkladovou listinou. Podľa žalobkyne je vlastnícke právo žalovaného voči predmetu sporu absolútne nulité a neexistuje, nikdy neexistovalo. Pokiaľ by súd uvažoval aj o nadobudnutí vydržaním, je potrebné vziať na zreteľ výpoveď p. Y., ktorá nevedela určiť, o ktorý pozemok sa jedná a len ťažko môže niekto s určitosťou držať vec, ktorú nevie identifikovať. Pani Y., či jej právny predchodca vložili do družstva iné pozemky, ako nakoniec dostali späť ako náhradu, nevedia, o aké presne ide. Je potom ťažko uveriť, že aj žalovaný reálne užíval pozemok, keď jeho právny predchodca nevie identifikovať predmet nájmu a neskôr kúpnej zmluvy. Dôkazy predložené žalovaným na pojednávaní dňa 3.3.2017 považuje žalobkyňa za absolútne chybné, nakoľko ide o listiny, ktoré nie sú riadne podpísané, nespĺňajú základné náležitosti listín, z ktorých by mohla byť odvodená akákoľvek skutočnosť. Čestné prehlásenia osôb, ktoré si na začiatku konania nevedeli spomenúť na skutočnosti, o ktorých teraz dávajú čestné prehlásenia, sú taktiež pochybné. Žalobkyňa má za to, že vlastnícke právo preukázala relevantne a dostatočne. Ak by mal súd pochybnosti, môže pripustiť dôkazy, ktoré žalobkyňa navrhla a súd ich odmietol vykonať. Žalobkyňa je legitímnou vlastníčkou a nikdy nemala dôvod pochybovať o tom, že nie je, až do momentu kedy bolo v katastrálnom operáte vyznačené duplicitné vlastníctvo, ktoré bolo v jeden deň navrhnuté aj rozhodnuté. Právni predchodcovia žalovaného svoje vlastníctvo nadobudli pridelením a v rozsahu pridelenia tak aj vykonali návrh na zápis tohto vlastníckeho práva, avšak len v rozsahu v akom ho ani žalobkyňa nenamieta a teda neobsahoval parcelu č. 3829/2, ktorá je predmetom sporu. Táto skutočnosť sama o sebe dokazuje, že právni predchodcovia žalovaného nepovažovali nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu za im pridelenú a nemohli ju teda užívať ani vlastníť. Tvrdenia o existencii vlastníckeho práva a situačné objavovanie sa dôkazov, o ktorých relevantnosti možno pochybovať, sa

objavili až v čase, kedy žalovaný začal vo veci intervenovať. Keď právni predchodcovia nemali vedomosť o ich vlastníctve k predmetu sporu a ani ich právny nástupca pani Y. nevedela identifikovať predmet sporu, ako je možné že teraz už existujú čestné prehlásenia, ako aj listiny, ktoré síce nemajú ani len základné náležitosti právnych úkonov, ale súd ich považuje za relevantné a ignoruje faktický a právny stav preukázaný žalobkyňou. Preto žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodne, že sa určuje, že vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 60/96 na pozemku parcela registra „E“ č. 3829/2 - orná pôda o výmere 4.345 m² v k. ú. Y. H. je len žalobkyňa.

10. Žalovaný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalobkyne podal písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že navrhuje žalobkyňou napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že žalobkyňa vo svojom odvolaní opakovane rozoberá zásadný postulát, že jej spoluvlastnícky podiel nemôže byť dotknutý žiadnou zmenou, lebo ho riadne zdedila po svojom právnom predchodcovi. Námietky žalobkyne o neunesení dôkazného bremena žalovaným sú scestné. Súd podal v tomto smere rozsiahly výklad, s ktorým sa žalovaný v plnej miere stotožňuje, preto odkazuje na podrobné odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu. Žalobkyňa zdôrazňovala, že nespochybňuje platnosť výmeru o prídele do vlastníctva, ale tvrdí, že sa netýka F. H., lebo na prídelovej listine sa nenachádza jeho meno, ako meno bývalého vlastníka. Toto jej tvrdenie je protirečivé a zmätočné. Ak nie je spochybnená platnosť výmeru o prídele, potom logicky spoluvlastnícky podiel F. H., alebo hocikoho iného nemôže prichádzať do úvahy, lebo popri prídelcovi vlastníaceho 1/1-inu pozemku už pre ďalšieho spoluvlastníka niet miesta. Citácia rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 4C/579/2008 je pre sporný prípad nenáležitá, keďže súd vysvetlil, že výmer vydal kompetentný orgán a obsahuje všetky podstatné náležitosti stanovené zákonom pre prídele. Prídelová listina bola a je vkladu-schopnou listinou a neprestala byť takouto ani vtedy, ak prídelcovia ohľadne sporného pozemku opomenuli ho v roku 1953 uviesť v žiadosti o pozemno-knižničný zápis pridelených pozemkov. Intabulačný princíp, ktorý znamenal, že vlastníctvo k pozemku sa nadobúda až zápisom do pozemkovej knihy bol prelomený tzv. stredným Občianskym zákonníkom č. 141/1950 Zb., podľa ktorého k zmene vlastníctva dochádzalo už samotnou listinou, preto skutočnosť, či prídelcovia podali, či nepodali žiadosť o vklad vlastníckeho práva do katastra nemá zásadný význam, preto konštatovanie žalobkyne, že ani prídelcovia nevedeli o pridelení pozemku je nenáležitá. Návrh na vklad vlastníckeho práva v roku 1953 (č.d.1944/1953) už nebol povinný a nemal právnu relevanciu z dôvodu nadobudnutiu vlastníctva, preto ak sporný pozemok nefiguroval na žiadosti o vklad vlastníckeho práva, neznamená to, že prídelcovia nevedeli o pridelení pozemku, ako to tvrdí žalobkyňa. Pravdepodobnejšia je tá verzia, že osoba, ktorá prídelcovi vyhotovila na písacom stroji žiadosť o vklad vlastníckeho práva, opomenula uviesť pkv vložku č. 993 (aj pkn vložku č. 964 k. ú. O.), avšak v rámci dedičstva po neb. H. N. v r. 1967, jej manžel E. N. pozemok navrhol pojať do aktív dedičstva a v dedičskom rozhodnutí už sporný pozemok figuruje a do pozemkovej knihy sa dostal aj zápis o nastalej zmene z titulu horeuvedeného dedičstva. Tvrdenie žalobkyne o tom, že výmer o prídele do vlastníctva nie je verejnou listinou, je mylným tvrdením, pretože táto listina po stránke formálnej, ako i hmotnoprávnej obsahuje všetky náležitosti kladené právnymi normami na takúto listinu. V tomto smere podal súd podrobný výklad, na ktorý žalovaný odkazuje. Tvrdenie žalobkyne, že súd ju nebol ochotný vypočuť, resp. jej nedal možnosť zdokladovať svoj tvrdenia je scestné, práve naopak, súd v maximálnej miere vychádzal žalobkyňi v ústrety a odročil pojednávanie za účelom doplnenia dokazovania, aj keď právny zástupca žalobkyne mohol na predložené dôkazy okamžite reagovať. Žalobkyňa zastúpená právnym zástupcom od roku 2014 mala dostatočný časový limit k tomu, aby vo veci predložila všetky dôkazy. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že v rozhodnom období sa robili nejaké opatrenia, aby jej otec, resp. ich rodina nefigurovala na zozname osôb, ktoré mali byť presídlené do Maďarska. Na poznámku sudcu, že zaradenie do zoznamu presídlených osôb mohlo vyvolať právne následky ihneď zareagoval právny zástupca žalobkyne snažiac sa negovať žalobkyňou opísanú skutočnosť a naviesť žalobkyňu na správnu koľaj tým smerom, že s presídlením nikdy nemali nič spoločné. V odvolaní podanom proti prvému rozsudku súdu sa podrobne rozoberala problematika straty vlastníctva z dôvodu zápisu do zoznamu presídlených, preto ohľadom tejto problematiky žalovaný poukazuje na svoje písomné vyjadrenie. Z hľadiska rozhodnutia sporu duplicitného vlastníctva je na jednej strane predložený výmer o prídele do vlastníctva, ktorý zakladal právo právnych predchodcov žalovaného k spornému pozemku a na druhej strane s týmto právom kolidujúce spoluvlastníctvo právneho predchodcu žalobkyne a následne zdedenie tohto pozemku žalobkyňou. Avšak k zániku vlastníctva môže dôjsť vydržaním pozemku treťou osobou, ak sú dané zákonné podmienky vydržania. Otázkou vydržania súd skúmal z hľadiska právnych predchodcov žalobkyne ako i zo strany samotnej žalobkyne a dospel k správnejmu záveru, že sporný spoluvlastnícky podiel k pozemku sa nemohol nadobudnúť vydržaním. Súd správne konštatoval, že výmer o prídele do vlastníctva všeobecné súdy už nemôžu preskúmavať,

sú ním viazané a výmer o prídele bol platnou vkladu-schopnou listinou a zdedením pozemku po prídelcoch právny predchodca žalovaného - P. Y. nadobudol vlastníctvo lege artis a obdobne prešlo lege artis vlastníctvo tejto parcely aj na žalovaného. Žalobkyňa v odvolaní na niekoľkých stranách analyzuje niektoré právne normy, a to Dohodu medzi ČSR a Maďarskom o výmene obyvateľstva, zákon č. 90/1947 Zb. o prevedení knihovního poriadku, zákon č. 148/1947 Zb. o opatreniach k provedení čsl-maďarskej dohody o výmene obyvateľstva a vlád. nar. 30/1948 Zb. o majetku po presídlencoch z ktorých vyvodzuje ten záver, že nedošlo k naplneniu materiálnej podmienky straty vlastníctva u F. H.. Žalobkyňa namieta odôvodnenie súdu o viazaní rozhodnutím osídľovacieho úradu, považuje za podstatné, že F. H. nemohol vedieť o existencii výmeru, keďže v ňom nie je uvedený, nemohol teda byť pre neho záväzný a aj keď sám považoval dokument za verejnú listinu, určite ju nemohol z hľadiska práva považovať za verejnú listinu, ktorá by sa akokoľvek dotýkala jeho osoby alebo práv. Žalobkyňa však zabúda na podstatnú vec, a to, že prídelom pozemku do vlastníctva, prídelcovia (predovšetkým E. N. ako hlava rodiny a súkromne hospodáriaci roľník) začal vykonávať faktickú moc nad vecou, t. j. nad sporným pozemkom, lebo hospodáril na ňom až do združenia do JRD Čalovo (t. č. Veľký Meder). Ak má súd rozhodnúť o tom, komu má poskytnúť ochranu pri duplicite vlastníctva opierajúceho sa o pozemnoknižný zápis (F. H.) a osoby, ktorá opierala svoj vlastnícky titul o prídelovú listinu, treba skúmať aj to, či nedošlo k strate vlastníctva vydržaním. Pri vydržaní je právne relevantné, kto užíva pozemok ako svoj, či je dobromyseľný v tom smere, že mu pozemok patrí, či uplynula 10-ročná vydržacia doba. Právnu relevanciu majú tieto skutočnosti zo strany vydržateľa, pričom k vydržaniu dochádza na základe zákona a súd len deklaruje vydržanie, ktoré nastáva ex lege. Pri vydržaní nie je právne významné, či predtým než došlo k vydržaniu vlastníctva vydržateľom pôvodný vlastník z akého titulu bol vlastníkom, či bol alebo nebol jeho majetok skonfiškovaný, či bol alebo nebol presídlený, dôraz sa kladie na to, či zo strany vydržateľa došlo k naplneniu všetkých zákonných podmienok vydržania. Ten, kto vydržal vlastníctvo, neodvodzuje svoje právo od pôvodného vlastníka, ale vlastníctvo nadobúda originálne, nezávisle od pôvodného vlastníka a logicky, proti vôli pôvodného vlastníka. Súd skúmal nakladanie so sporným pozemkom od jeho prvotného zápisu do pkn. vložky a všetky relevantné zmeny nadobudnutia pozemku. Žalovaný preukázal, že pozemok od prídelu fakticky ovládal iba prídelca, užíval, hospodáril na ňom spolu s ostatnými pozemkami, ktoré tvorili jeho prídel a združil ich do družstva. Nemôže byť najmenších pochyb o dobromyseľnosti prídelcu, že mu vec patrí a nepretržitá dobromyseľná držba nebola prerušená ani vznikom práva tzv. družstevného užívania pozemkov. Súd nemohol poskytnúť ochranu vlastníctvu F. H., ak bolo preukázané, že u neho došlo k zániku vlastníctva aj vydržaním v prospech prídelcu, u ktorého boli splnené zákonné podmienky vydržania. Žalovaný sa vo svojich prednesoch v krajnom prípade dovoľával aj vydržania, ktoré malo zo zákona nastať k 1.1.1961 samotným prídelcom. To, či pani Y. vie, či nevie identifikovať, kde sporný pozemok presne je, nie je právne významné. Sama identický pozemok nikdy neobhospodarovala, iba jej nebohý otec a družstvo jej prideliť náhradné pozemky v lokalite, ktorá bola určená na pridelenie náhradných pozemkov, a to v jednom celku. Všetky dôkazy, ktoré boli predložené žalovaným sú pravými dôkazmi a žalovaný ich získal riadnou cestou. Právny zástupca žalovaného oslovil zamestnankyňu družstva, ktorá mala na starosti agendu pozemkov, aby zaslala všetky dokumenty, ktoré súviseli s vyčlenením náhradných pozemkov pre p. Y., pričom zaslaných bolo 6 dokumentov - výpoveď nájomnej zmluvy, zmluva o bezplatnom užívaní pôdy, čestné vyhlásenie p. Y. a pasportizačný list. Uvedené potvrdzuje e-mailová komunikácia. Žalobkyňa iba z bezradnosti napáda každý dôkaz predložený žalovaným. Čestné vyhlásenia pochádzali od osôb, ktoré si dobre pamätali a pamätajú na diania, o ktorých dávali svedectvo. Žalovaný preukázal, že E. N. na všetkých pozemkoch hospodáril a následne ich ako člen družstva združil do družstva a družstvo pri vyčlení náhradných pozemkov prihladalo na všetky prídelcom združené pozemky, vrátane sporného pozemku. Vlastník je povinný starať sa o svoje vlastníctvo. V pozemno-knižnej vložke, v ktorej predmetná parcela bola vedená, zmeny boli vyznačené práve na základe dedičských rozhodnutí po prídelcoch. Keby štátne notárstvo riadne zisťovalo, aká zmena nastala v pkn. vložke, mohlo by zabrániť vzniku duplicitného vlastníctva, lebo dedičstvo po H. N. už bolo zapísané predtým, než prebehlo dedičské konanie po F. H.. Ak právna nástupkyňa neb. F. H. bola názoru, že spoluvlastnícky podiel F. H. prešiel na štát bez právneho dôvodu, mala reštitučný titul podľa § 6 ods. 1 písm. p) zák. č. 229/1991 Zb., ktorý za právny dôvod reštitúcie označil aj prevzatie nehnuteľností štátom bez právneho dôvodu. Táto okolnosť bola reštitučným titulom aj podľa zák. č. 503/2003 Z. z. Ak ju nevyužila, ostala jej síce možnosť domáhať sa súdnej ochrany civilnou žalobou, ale v tom prípade si musela byť vedomá toho, že narazí na odpor žalovaného a jej právo v prípade vydržania pozemku oprávneným užívateľom pozemku zanikne. Súd potom poskytol žalobkyňi právnu ochranu v rámci možností daných zákonom. Prídelcovia v danom prípade preukázali originárny vlastnícky titul nadobúdania vlastníctva k spornému pozemku. Prídelca nie je a nebol povinný skúmať, či štát postupoval v súlade so zákonom pri konfiškácii majetku, lebo

neodvodzuje svoje vlastnícke právo od toho-ktorého pozemno-knižničného vlastníka, ale vlastníctvo získal originárnym spôsobom. Súd vychádzal z toho, že prídelová listina bola vkladu-schopnou listinou, ktorá z toho dôvodu, že ju vydal kompetentný orgán v rámci svojej kompetencie, pričom obsahuje všetky náležitosti, ktoré mala obsahovať a vzhľadom na to, že sa v nej zároveň potvrdzuje aj konfiškácia prídelom prideleného majetku, je už t. č. súdom nepreskúmateľnou listinou a súd je ňou viazaný. V danom prípade prídel nebol zrušený kompetentným orgánom. Prídelcovia sa nevzdali prídelu, na pridelených pozemkoch riadne hospodárili, až kým ich dobrovoľne nezdužili do družstva. Potom už iná tretia osoba na spornom pozemku nehospodárila. Súd by musel zamietnuť žalobu aj v tom prípade, ak by spoluvlastnícky podiel F. H. nebol konfiškovaný, alebo nebol vedený v zozname osôb určených na presídlenie, t. j. aj vtedy, ak by štát nebol zasahoval do jeho spoluvlastníctva. Zánikom intabulačného princípu platilo, že vlastníctvo prídelca nadobudol na základe právoplatného rozhodnutia o prídele, keď na prídele sa uvádza, že rozhodnutie je konečné a odvolanie nie je prípustné, dátumom vydania výmeru bol 14.4.1949. Podstatné je, že F. H. prídelom stratil faktickú moc nad pozemkom, ktorý obhospodaroval prídelca a tento by sa stal vlastníkom aj z titulu vydržania, ak by nesvedčila v jeho prospech platná prídelová listina. Žalobkyňa v odvolaní zdôrazňuje, že nespochybňuje platnosť výmeru o prídele do vlastníctva, ale tvrdí, že tento dokument sa netýka F. H., lebo na prídelovej listine sa nenachádza jeho meno, ako meno bývalého vlastníka. Prídelová listina však mala všetky zákonné náležitosti, vydal ju kompetentný orgán a spĺňala všetky formálne náležitosti stanovené hmotnoprávnymi normami. Dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa. Dedičské rozhodnutie len deklaruje majetok nadobudnutý smrťou poručiteľa. Uznesenie o nadobudnutí dedičstva teda nekonštituuje vlastníctvo dediča, ak ho poručiteľ v čase úmrtia nemal. Platí to pre žalobkyňu, ktorá po svojom otcovi F. H. zdedila sporný pozemok. Týmto právnym aktom štátneho notárstva sa nekonvalidovalo vlastníctvo nebohého poručiteľa, ak ho nemal v čase úmrtia. Na základe uvedených skutočností preto žalovaný navrhoval napadnutý rozsudok potvrdiť priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia za vyjadrenie k odvolaniu.

11. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného k podanému odvolaniu vyjadrila, pričom uviedla, že pokiaľ žalovaný tvrdí, že prídelcovia ohľadne sporného pozemku opomenuli ho v roku 1953 uviesť v žiadosti o pozemnoknižný zápis, teda že legitímny vlastník si zabudol vlastníctvo dať zapísať, je to absurdita obrovských rozmerov. Na jednej strane ho zabudol zapísať, ale na druhej strane tvrdí, že ho s určitosťou a riadnou právnou či reálnou starostlivosťou konkrétne držal a užíval, resp. jeho právní predchodcovia. Žalovaný súdu poskytuje verzie a scenáre s rôznou mierou pravdepodobnosti, poukazuje na to, že niekto niečo zabudol, alebo možno spravil chybu na písacom stroji, alebo dokonca poskytuje úvahy, čo všetko sa mohlo pri písaní na písacom stroji zabudnúť zapísať. Na základe takejto argumentácie si žalovaný môže predmetným výmerom nárokovať vlastne celé územie Slovenskej republiky, lebo vlastne mu to len niekto zabudol na písacom stroji pripísať. Žalobkyňa odvodzuje svoje práva od svojho predchodcu, otca a s určitosťou vie o vlastníctvo ktorého pozemku sa súdi. Preukázala fakticky aj právne držbu a vlastníctvo. Žalovaný odkazuje na scenáre rôznej pravdepodobnosti, nevie, či svoje vlastníctvo odvodzuje od vydržania alebo od výmeru, nevie ani o aký pozemok sa spor koná a poukazuje na dôkazy, ktoré nevieme vyhodnotiť. Súd by nemal brať na zreteľ alternatívne možnosti riešenia podľa stupňa pravdepodobnosti, ale mal by vychádzať z skutkového a právneho stavu, ktorý je nemenný a určitý. K obrane žalovaného, že žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že sa v rozhodnom období robili opatrenia, aby ich rodina nefigurovala na zozname presídľovaných osôb, žalobkyňa uviedla, že žalovaný súdu podhadzuje demagogickú interpretáciu výpovede žalobkyne, ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že ako dieťa evidovala presídľovanie obyvateľstva a že aj v jej rodine panovala negatívna nálada a nevedelo sa či sa presídľovanie dotkne aj ich rodiny. Dané obdobie tým bolo charakteristické a žalobkyňa svojou výpoveďou len chcela deklarovat', že ich rodina nikdy nebola určená na vystaňovanie a nikdy nebola vystaňovaná a teda nemohlo dôjsť k strate majetku ex lege. To bolo preukázané aj potvrdeniami o nepretržitom trvalom pobyte F. H. na území Československa, resp. Slovenska. Ak by F. H. bol zaradený na zozname osôb určených na vystaňovanie, tak by žalobkyňa nemala dôvod o tomto fakte pochybovať. Zároveň, ak by existoval takýto zoznam, žalobca by si ho vedel zaobstarať, resp. súd by si ho zaradil do spisu, nakoľko vykonal podrobné dokazovanie a zisťovanie. Akokoľvek, F. H. ani P. H. neboli nikdy presídlení ani zaradení do zoznamu osôb na presídlenie, teda nemohlo dôjsť k strate vlastníckeho práva, tak ako sa bezprávne snaží súdy presvedčiť žalovaný a dosiahnuť tak bezdôvodné obohatenie. Výmer o prídele neobsahuje meno F. H., teda sa ho nemôže vecne ani právne dotýkať. Vo vzťahu k osobe F. H. nezakladá tento dokument žiadne práva ani povinnosti, pričom žalobkyňa opätovne poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Pezinok sp. zn. 4C/579/2008 zo dňa 20.9.2013. Žalobkyňa súhlasí s tým, že všeobecné súdy nemajú právomoc preskúmať výmery o prídele, avšak musia preskúmať, v akom rozsahu a v akej miere sú daným výmerom viazané. V tomto prípade listina nie je verejnou listinou voči

osobe F. H., keďže v nej nie je uvedený, čo je podstatná náležitosť takejto listiny. Ak by súd pripustil, že táto listina zaväzuje F. H., vytvoril by sa tým precedens, kedy by žalovaný mohol od tejto alebo hoc akej listiny odvodiť vlastnícke právo akéhokoľvek vlastníka, ktorý v uvedenej listine nie je uvedený. Pokiaľ žalovaný uvádza, že od prídela pozemok fakticky ovládal iba prídelca, tak žalobkyňa uvádza, že v jednej časti žalovaný aj jeho právni predchodcovia tvrdia, že nevedia ktorý pozemok je predmetom sporu, v druhej časti deklarujú faktické uchopenie sa držby. V roku 1953 tak svedomito dbali o svoje práva, že zabudli predmetný pozemok zaevidovať ako svoje vlastníctvo v dôsledku chyby na písacom stroji. V prvej výpovedi svedkyňa nevedela o aký pozemok ide, na ďalšom pojednávaní žalovaný predložil jej čestné vyhlásenie, že presne vie, o aký pozemok ide. Žalovaný tvrdí, že je jedno, či Y. vie, alebo nevie, o ktorý pozemok ide. Ak teda nevie, o ktorý pozemok ide a aj tento bol nahradený, tak ako môže súd priznať vlastnícke právo ku konkrétnemu pozemku, ktorý je v nepretržitom faktickom aj právnom vlastníctve žalobkyne. F. H. nikdy nebol presídlený, nikdy nebol na zozname osôb určených na presídlenie, nemohol preto stratiť svoje vlastnícke právo. F. H. nie je uvedený vo výmere, z ktorého žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo. Žalobkyňa sa domáha vlastníckeho podielu 60/96 a navrhuje, aby jej tento vlastnícky podiel bol priznaný, inak by došlo k nezákonnému odňatiu vlastníckeho práva žalobkyne ako aj vlastníkov zvyšných vlastníckych podielov a k bezdôvodnému obohateniu žalovaného.

12. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

13. V priebehu odvolacieho konania bol odvolaciemu súdu (dňa 9.1.2020) doručený návrh žalobkyne zo dňa 20.12.2019 na zmenu žalobcu podľa § 80 ods. 1, 2 a 3 CSP odôvodnený tým, že dňa 29.10.2019 žalobkyňa zmluvou o postúpení práv a povinností postúpila všetky svoje práva, práva žalobcu z predmetného konania na JUDr. Ing. J. R., PhD., Y. XXXX/X, XXX XX H., nar. XX.X.XXXX, ktorý sa týmto stáva nositeľom všetkých práv a žiadala, aby súd rozhodol, že tento vstupuje na miesto žalobcu v predmetnom sporovom konaní. O tomto návrhu žalobkyne rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 25Co/277/2018-272 zo dňa 19.2.2020, ktorým návrh žalobkyne zo dňa 20.12.2019 na zmenu subjektu na strane žalobcu zo súčasnej žalobkyne P. H., nar. XX.X.XXXX, adresa F. XXX, na navrhovaného žalobcu JUDr. Ing. J. R., nar. XX.X.XXXX, adresa H., Y. XXXX/X zamietol, nakoľko dospel k záveru, že predložená Zmluva o postúpení práv a povinností zo dňa 29.10.2019 v skutočnosti nespôsobuje prevod vlastníckeho práva zo žalobkyne na postupníka JUDr. Ing. J. R., teda nemá za následok zmenu vo vecnej legitímácii žalobkyne v predmetnom sporovom konaní.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobkyne o určenie jej výlučného vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu 60/96-in k pozemku parc. reg. „E“ č. 3829/2- orná pôda o výmere 4.345 m² v k. ú. Y. H. zamietol a v nadväznosti na to posúdiť vecnú správnosť závislých výrokov o náhrade trov konania a o náhrade trov štátu.

16. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie otázky vlastníckeho práva k predmetu sporu, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie

písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

17. Podstatu odvolacej argumentácie žalobkyne predstavovalo tvrdenie, že jej vlastníctvo, ako aj vlastníctvo jej právneho predchodcu je neprerušené a nikdy nebolo spochybnené, nakoľko ku konfiškácii predmetného majetku F. H. nikdy nedošlo, nakoľko nikdy nebola splnená podmienka vystaňovania F. H. ako podmienka straty majetku, tento majetok nikdy nebol konfiškovaný, nikdy nebol súčasťou prídellového plánu a právny predchodca žalobkyne nikdy nebol vysídlený do Maďarska. Žalobkyňa mala za to, že výmer o prúdele do vlastníctva č. 05-09-33/18/1949 z 14.4.1949 nemôže zaväzovať jej právneho predchodcu, nakoľko sa na ňom nenachádza jeho meno, preto vo vzťahu k nemu nemôže mať charakter verejnej listiny. Skutočnosť, že podmienky pre konfiškáciu majetku F. H. splnené neboli, má preukazovať jeho neprerušité pobyť na území Československa, resp. Slovenska.

18. S týmito argumentmi žalobkyne sa však súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal v ods. 6, 11 až 13 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Tvrdenie žalobkyne, že vlastníctvo jej právneho predchodcu je neprerušené, vyvracia práve listinný dôkaz na č. I. 69 spisu - Výmer o prúdele do vlastníctva č. 05-09-33/18/1949 zo dňa 14.4.1949 vydaný Osídľovacím úradom pre Slovensko v Bratislave, ktorá verejná listina preukazuje pravý opak, a to, že predmetný pozemok parc. č. 3829/2 roľa vo výmere 43 árov a 45 m² v podiele 1/1, zapísaná v tom čase v pkv. č. 993 bola pridelená prídelfcom E. N. a jeho manželke H. ako aj v konaní preukázaná skutočnosť, že prídelfcovia sa ujali držby predmetných pozemkov, hospodárili na nich a následne ich v roku 1955 E. N. združil do JRD, ktorého sa stal aj členom.

19. Pokiaľ ide o právnú silu predmetného výmeru o prúdele, podľa § 1 ods. 2 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1946 Sb. n. SNR o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR; je výmer o vlastníctve pôdy verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelfcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelfcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Nariadenie č. 104/1946 Sb. n. SNR upravovalo, ako vyplýva z jeho názvu, vydávanie výmerov o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR (čo je aj daný prípad, vzhľadom na doložku Krajského národného výboru zo dňa 3.11.1952 na zadnej strane výmeru). Podľa § 1 ods. 1 nariadenia, vydávať prídelfcom výmery o vlastníctve pôdy bolo oprávnené poverenieťvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. Ust. § 2 ods. 1 zák. č. 148/1947 o opatřeních k provedení československo-maďarské dohody o výměně obyvatelstva, upravilo, že o tom, jsou-li podle konfiškačních předpisů vydaných na Slovensku po 29. srpnu 1944 splněny podmínky pro konfiškaci (přechod na stát) majetku, na nějž se vztahují ustanovení čl. VII dohody, rozhoduje, - pokud se tak již nestalo - , s konečnou platností osídľovací úřad, a to, jde-li o majetek zemědělský, v dohodě s pověřenectvem zemědělství a pozemkové reformy. Ako vyplýva z predmetného výmeru, tento bol vydaný Osídľovacím úradom v Bratislave v dohode s Poverenieťvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave.

20. Z uvedeného je zřejmé, že ak výmer bol vydaný na to oprávneným subjektom a obsahuje všetky podstatné náležitosti, má povahu verejnej listiny so všetkými z toho vyplývajúcimi právnymi dôsledkami. Pridelenie pozemkov na základe takéhoto prídellového rozhodnutia osídľovacieho úradu predstavuje originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, nie je podstatné, že o takomto nadobudnutí nebol vykonaný zápis do pozemkovej knihy, prípadne bol vykonaný neskôr. Nadobudnutie konfiškovaného majetku podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. bolo verejnoprávnej povahy a právoplatným rozhodnutím osídľovacieho úradu bolo o tomto nadobudnutí rozhodnuté. Bolo to rozhodnutie prídellové. Pre nadobudnutie vlastníckeho práva prídelfcom tu nebol potrebný ani vklad vlastníckeho práva do pozemkových kníh (tzv. intabulácia práv alebo vykonanie knihovného poriadku), ani hmotné odovzdanie nehnuteľností (rovnako nález Ústavného súdu ČR z 21.10.1998, III. ÚS 423/1997). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 123/2003, výmery a prídellové listiny ako verejné listiny boli a aj sú v súčasnosti dokladmi o vlastníctve prídelfcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladu-schopnými listinami spôsobilými na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Mimo rámec správneho súdnictva, všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu; môže ho preskúmať len so zreteľom na to, či ide o akt nulitný (ničotný). Nulitným aktom je správny akt vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky, na rozdiel od aktu neplatného, pri ktorom sa uplatní prezumpcia jeho správnosti až do doby zrušenia

jeho účinkov (zrušením alebo zmenením). Súd je viazaný rozhodnutím správneho orgánu o prúdele nehnuteľnosti potiaľ, že je povinný vychádzať z jeho účinkov, ktoré sa prejavujú v tom, že právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva je rozhodnutie o ich prúdele (rovnako tiež rozhodnutia NS SR sp. zn. 5 Cdo 198/2008, 5 Cdo 110/2000, 2 Cdo 337/2006, 4 Sž 88/1995, 4 Sž 37/1997).

21. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že predmetný výmer o prúdele bol vydaný orgánom na to oprávneným v medziach jeho právomoci, ide o rozhodnutie konečné, právoplatné, pre súd v danej veci záväzné a súd nie je oprávnený jeho vecnú správnosť preskúmať. Predmetný správny akt treba považovať za právny akt bezchybný a súd z neho v zmysle ust. § 194 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 205 CSP musí vychádzať. Znamená to, že správnosť predmetného výmeru o prúdele do vlastníctva a jeho súlad s vtedy platnými predpismi nie je možné v tomto konaní preskúmať. Ako bolo uvedené, pokiaľ bolo rozhodnutie vydané v rámci právomoci príslušného orgánu, jeho zákonnosť je možné preskúmať len procesným postupom v rámci správneho súdnictva, nepodlieha preskúmaniu všeobecným súdom. Predmetné rozhodnutie má charakter verejnej listiny a všeobecný súd skúma len jeho formálnoprávne podmienky, t. j. či bolo vydané oprávneným orgánom, v medziach jeho právomoci, či je právoplatné a vykonateľné. V danom prípade bolo zistené, že ide o prúdeľovú listinu právne perfektnú, ktorá má povahu verejnej listiny, spôsobilej vlastnícke právo prúdeľcov k v nej označeným nehnuteľnostiam, vrátane tých, ktoré sú predmetom sporu, preukázať, a to bez ohľadu na jeho vecnú správnosť, ktorá nemôže byť v súčasnosti preskúmaná všeobecným súdom. Vzhľadom na uvedené sú celkom bez významu argumenty žalobkyne, že jej právny predchodca F. H. nebol nikdy presídlený, preto nebola splnená materiálna podmienka straty jeho vlastníctva. Týmito argumentmi totiž žalobkyňa opakovane napáda práve vecnú správnosť predmetného výmeru. Tú však už súd v tomto konaní nie je oprávnený skúmať, nie je oprávnený hodnotiť, či u F. H. boli splnené podmienky pre konfiškáciu jeho majetku, prípadne či bol zaradený do zoznamu osôb určených na presídlenie a či jeho majetok bol oprávnenne konfiškovaný. To, že ku konfiškácii pozemku parc. č. 3829/2 v podiele 1/1 vo výmere 4345 m² zapísanej v pkv. 993 došlo, potvrdzuje doložka Krajského národného výboru v Bratislave zo dňa 3.11.1952 vydaná podľa § 11 zák. č. 90/1947 Sb., pričom podľa tohto potvrdenia išlo k konfiškácii majetku jednak v zmysle Dekréty prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. o konfiškaci nepriateľského majetku a Fondech národnej obnovy a jednak podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Neobstojí pritom argumentácia žalobkyne v odvolaní, že súd konštatuje konfiškáciu alternatívne, t. j. buď podľa dekrétu, alebo podľa nariadenia, čo je podľa nej popretím právnej istoty. Dekréty prezidenta republiky boli vydávané od vytvorenia dočasného štátneho zriadenia ČSR v r. 1940 až do ustanovenia Dočasného národného zhromaždenia 28.10.1945. Všetky prezidentove dekréty mali právnu silu zákona, no už od Slovenského národného povstania (SNP) boli právne normy Slovenskej národnej rady (SNR) analogické ako dekréty. Riešili najmä otázku postavenia Nemcov a Maďarov na území ČSR, ako aj potrestania kolaborantov a zradcov a s tým súvisiace majetkové záležitosti. SNR 30. apríla 1945 rozhodla a vo vlastnom nariadení uzákonila, že bez jej súhlasu nebola možná platnosť dekrétov na Slovensku. V tomto zmysle bola ČSR až do 28.10.1945 „dvojštátím“. Pritom aj v tzv. prvej pražskej dohode z 2. júna 1945 bola vymedzená kompetencia celoštátnych a slovenských národných orgánov. Silu ústavného zákona alebo zákona mali dekréty prezidenta Beneša, ktoré vydával v r. 1940 - 1945 v nevyhnutných prípadoch a na základe návrhu vlády. Ich platnosť neskôr potvrdilo a schválilo ex tunc Dočasné národné zhromaždenie, jednokomorový zákonodarný orgán Česko-Slovenska, ktorý vykonával svoju právomoc od októbra 1945 do mája 1946, ústavným zákonom č. 57/1946 Zb. Dekréty prezidenta Beneša sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, teda aj dekrét č. 108/1945 sb. o konfiškaci nepriateľského majetku a Fondech národnej obnovy. V danom prípade teda predmetné nehnuteľnosti podliehali konfiškácii tak na základe DPR č. 108/1945 Sb., ako aj nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, ktorú skutočnosť potvrdzuje doložka Krajského národného výboru v Bratislave, pričom súd prvej inštancie správne ustálil, že v zmysle zák. č. 18/1950 Zb. a vyhlášky č. 225/1950 U. v. prešla práve na krajské národné výbory pôsobnosť rozhodovať o tom, či sú splnené podmienky podľa konfiškačných predpisov, ale aj o tom, že k takejto konfiškácii došlo.

22. Podľa osvedčenia Krajského národného výboru v Bratislave na predmetnom výmere je teda zrejmé, že ku konfiškácii pozemku parc. č. 3829/2 vo výmere 4345 m² v pkv. 993 v celosti došlo, na čom nič nezmenia argumenty žalobkyne, že podmienky pre konfiškáciu tohto majetku jej otcovi neboli dané, ktorú okolnosť súd v tomto konaní už ani nie je oprávnený preskúmať v zmysle vyššie uvedeného.

23. Za dôvodný nemohol odvolací súd považovať ani odvolací argument žalobkyne spočívajúci v tom, že predmetný výmer o prídele nemal charakter verejnej listiny vo vzťahu k jej otcovi F. H., nakoľko ten nie je v tomto prídele ako pôvodný vlastníak uvedený. Podľa výmeru o prídele vydaného osídľovacím úradom totiž podliehal konfiškácii celý pozemok parc. č. 3829/2, čo doložkou o konfiškácii potvrdil Krajský národný výbor v Bratislave. Preto nie je podstatné, že v samotnom výmere nie je uvedený právny predchodca žalobkyne F. H. osobne, so svojím podielom, ale postačí, že je v ňom uvedený pozemok parc. č. 3829/2 v celosti, o ktorom tak uvedená doložka potvrdzuje, že bol konfiškovaný. Navyše zákon č. 90/1947 Zb. v § 32 predpokladal osobitný postup v prípade, ak podmienky konfiškácie boli splnené len u niektorého zo spoluvlastníkov pozemno-knižného telesa, kedy mohlo za určitých podmienok dôjsť aj k prikázaniu zvyšných nekonfiškovaných podielov do vlastníctva štátu. Ak by teda aj konfiškácii mali pôvodne podliehať iba podiely V. X., nie je vylúčené, že došlo k prikázaniu aj zvyšných podielov, teda aj podielu F. H. do vlastníctva štátu podľa § 32 zák. č. 90/1947 Zb. Navyše obdobný postup predpokladal aj samotný dekrét prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. v jeho § 2 ods. 5. Ďalej je potrebné uviesť, že podmienkou aplikácie zák. č. 148/1947 Sb. o opatreniach k provedení československo-maďarskej dohody o výmene obyvateľstva a naň nadväzujúceho zák. č. 30/1948 Zb., ani nevyhnutné nie je, aby sa vlastníak majetku reálne vysťahoval do Maďarska. Ust. § 2 ods. 1 zák. č. 148/1947 Sb. naopak dávalo osídľovaciemu úradu právo s konečnou platnosťou rozhodnúť či sú splnené podmienky konfiškácie aj u takých osôb, ktoré sa v danom čase považujú za vysťahované do Maďarska, teda ktoré napr. boli zaradené do zoznamu osôb určených na presídlenie, aj keď fakticky nakoniec neboli presťahované. Znamená to, že ku konfiškácii majetku F. H. mohlo podľa vtedy platných predpisov dôjsť aj v prípade, že bol najskôr zaradený medzi osoby určené na vysťahovanie, ak aj neskôr z akýchkoľvek dôvodov napokon k jeho vysťahovaniu do Maďarska nedošlo.

24. V danom prípade teda odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie mal za preukázané, že Osídľovací úrad v Bratislave podľa zák. č. 148/1947 Zb. rozhodol o splnení podmienok konfiškácie majetku vo vzťahu k celému pozemku parc. č. 3829/2 a jeho rozhodnutie je právoplatné, čo doložkou na výmere osvedčil príslušný Krajský národný výbor v Bratislave, čím bolo rozhodnuté o konfiškácii pozemku parc. č. 3829/2 v celosti, teda nielen vo vzťahu k V. X., ale aj vo vzťahu k spoluvlastníkovi F. H..

25. V tomto smere odvolací súd poukazuje tiež na závery Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. I. ÚS 419/2014-34 z 13.8.2014. Z tohto nálezu vyplývajú rovnaké závery, ako boli prijaté v tomto konaní, a to, že v prípade osôb presídlených z Československa do Maďarska na základe dohody o výmene obyvateľstva, došlo ku konfiškácii ich majetku ex lege, a to na základe prezidentského dekrétu (č. 108/1945 Sb.), avšak nevyhnutným predpokladom tejto konfiškácie bolo, aby príslušný správny orgán (osídľovací úrad) najprv s konečnou platnosťou rozhodol (t. j. bez možnosti podania opravného prostriedku dotknutou osobou, pozn.) o splnení podmienok na túto konfiškáciu. Dotknutým výmerom nebolo rozhodnuté o konfiškácii majetku dotknutých osôb ako takej, pretože konfiškácia nastávala ex lege, ale osídľovací úrad ním rozhodol iba o splnení podmienok na konfiškáciu podľa § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Sb., a to s konečnou platnosťou. Ústavný súd v tomto náleze konštatoval, že k zániku vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a k jeho prechodu na štát došlo na základe a v medziach v rozhodnom čase účinných zákonov, pričom osídľovací úrad ako správny orgán rozhodol o splnení podmienok konfiškácie v medziach svojej právomoci s konečnou platnosťou. Súčasne je potrebné konštatovať, že v konaní o určovacej žalobe nie je prípustné preskúmať hmotnoprávne podmienky konštitutívneho rozhodnutia správneho orgánu alebo konanie, ktoré tomuto konaniu predchádzalo, pretože by išlo o neoprávnený zásah do právomoci správnych orgánov a správnych súdov. Ústavný súd tu tiež uviedol, že hlavným predpokladom konfiškácie majetku týchto osôb vysídlených z Československa na základe dohody o výmene obyvateľstva v spojení so zák. č. 148/1947 Sb., bolo buď ich faktické (reálne) vysťahovanie, alebo ich plánované vysťahovanie, t. j. aj keď neboli fakticky vysťahované, bolo možné ich za také osoby považovať, pretože sa počítalo s ich vysťahovaním, keďže boli zaradené do zoznamu vysídľovaných osôb, do ktorého boli priamo (bez potreby osobitného rozhodnutia) na základe dojednaní v čl. V dohody o výmene obyvateľstva zaradené osoby, ktoré boli osobami maďarskej národnosti so stálym bydliskom na území Československa. Vysídľovanie osôb z Československa na základe dohody o výmene obyvateľstva a následná konfiškácia ich majetku pritom neboli primárne viazané na štátne občianstvo, ale na národnosť osoby. Podľa § 1 ods. 2, 3, § 2 ods. 1 prezidentského dekrétu č. 33/1945 Zb. o úprave štátneho občianstva, strata československého štátneho občianstva osôb maďarskej a nemeckej národnosti na základe prezidentského dekrétu o úprave štátneho občianstva bola síce automatická a plošná, avšak nie nezvratná, pretože ak dotknutá osoba preukázala skutočnosti uvedené v citovaných ustanoveniach (napr. sa prihlásili v úradnom hlásení

za Čechov alebo Slovákov, prípadne že zostali verní Československej republike atď.) československé štátne občianstvo jej bolo zachované aj napriek tomu, že išlo o osobu nemeckej alebo maďarskej národnosti, v opačnom prípade bola strata československého štátneho občianstva na národnostnom princípe dôvodom vysídlenia takejto osoby na základe dohody o výmene obyvateľstva (t. j. ak dotknutá osoba nedisponovala rozhodnutím príslušného správneho orgánu podľa citovaných ustanovení, nebolo možné ani napr. jej dodatočne vyčiarknutie zo zoznamu presídlencov, resp. nebolo to možné z iného dôvodu, pozn.). Z toho vyplýva, že aj právny predchodca žalobkyne F. H., mohol byť na základe vyššie uvedeného dodatočne vyčiarknutý zo zoznamu presídlencov, avšak neznamenalo to zároveň, že by ku konfiškácii jeho majetku nedošlo. Pokiaľ potom osídľovací úrad rozhodol o splnení podmienok konfiškácie vo vzťahu k celému pozemku parc. č. 3829/2, čo doložkou na výmere osvedčil na to oprávnený Krajský národný výbor v Bratislave, bol potom osídľovací úrad oprávnený prideliť tento pozemok prídelcom E. N. s manželkou takisto v celosti. Preto ak F. H. nebol v čase smrti vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, nemohla sa vlastníčkou parc. č. 3829/2 v podiele 60/96-in na základe dedičského rozhodnutia stať ani žalobkyňa.

26. Pokiaľ žalobkyňa v spore a v podanom odvolaní opakovane zdôrazňuje, že majetok F. H. nikdy nebol súčasťou prídelového plánu a nikdy nebol určený na konfiškáciu a pridelenie, toto svoje tvrdenie nijakým relevantným dokladom nepreukazuje. Nestačí v danom prípade preukázať, že nebol do Maďarska vysídlený, nakoľko jeho majetok mohol byť konfiškovaný, aj keď on sám mohol byť neskôr za splnenia horeuvedených podmienok vyčiarknutý zo zoznamu presídlencov, resp. jeho podiel mohol byť konfiškovaný v súvislosti s konfiškáciou podielu V. X.. Kľúčovým dôkazom, že ku konfiškácii pozemku parc. č. 3829/2 v celosti došlo, je výmer o prídelení do vlastníctva č. 05-09-33/18/1949 z 14.4.1949, ktorý správny akt je právne perfektný, má charakter verejnej listiny aj vo vzťahu ku F. H., preto súd jeho vecnú správnosť preskúmať nemôže. Dôkaz o tom, že majetok F. H. bol vyňatý z konfiškácie, resp. že predmetný výmer o prídelení bol zrušený alebo zmenený (ktorú možnosť upravoval čl. VI výmeru) žalobkyňa nepredložila.

27. Irelevantná je potom argumentácia žalobkyne, že p. P.C., právna nástupkyňa E. N. s manželkou a právna predchodkyňa žalovaného (ktorá mu predala predmetný pozemok), nevedela určiť o ktorý pozemok sa jedná. Výmerom o prídelení sa E. N. s manželkou stali vlastníkami celej parcely č. 3829/2. V konaní bolo preukázané, že E. N. sa ujal držby predmetného pozemku a na ňom aj hospodáril, v opačnom prípade by mu bol daný pozemok odňatý, pričom pozemok v roku 1955 združil do JRD. V tom čase jeho dcéra P., vydatá Y. mala 18 rokov, čiže je nepravdepodobné, že by sa o osobitne podrobne zaujímala, kde konkrétne leží práve parcela s č. 3829/2, i keď potvrdila, že na všetkých pridelených pozemkoch jej otec riadne hospodáril, až kým nebol donútený ich vložiť do JRD. Keďže bolo preukázané, že E. N. s manželkou nadobudli vlastnícke právo predmetnému pozemku titulom prídelu, nie je potrebné u nich skúmať či došlo k vydržaniu, nakoľko boli priamo vlastníkami, nielen držiteľmi. Podľa už ustálenej judikatúry, združením pozemkov do JRD vlastníci ne strácajú vlastnícke právo, ale ani postavenie držiteľa veci. Pani P.C. zdedila podiely na danej parcele po svojich rodičoch na základe dedičských rozhodnutí z r. 1967 a z r. 1973, teda v čase keď tieto pozemky užívalo JRD, čo sa považovalo za riadnu držbu pozemku jeho vlastníkom. Na druhej strane žalobkyňa nijako nepreukázala, ako jej otec F. H. mal držať predmetný pozemok - fyzicky ho ovládať, v čase od vydania predmetného výmeru zo dňa 14.4.1949 do jeho tvrdeného nadobudnutia žalobkyňou na základe dedičského rozhodnutia po F. H. z roku 1970 a ako s týmto pozemkom otec žalobkyne naložil v časoch nútenej kolektívizácie, keď nie on, ale práve E. N. predmetný pozemok združil do JRD. Súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobkyňa nijako nepreukázala, že by v roku 1970 akýmkoľvek spôsobom vykonávala držbu uvedeného pozemku pre seba (napr. ako členka družstva) a takúto držbu nemohla nadobudnúť ani od F. H., ktorý v tom čase držiteľom pozemku nebol. Predmetné dedičské rozhodnutie z r. 1970 mohlo u žalobkyne vyvolať omyl v tom, že jej pozemok po otcovi patrí, avšak neexistovala u nej držba ako faktický stav, a to ani prostredníctvom užívania pozemku JRD. Súd prvej inštancie sa potom v odôvodnení rozsudku v ods. 17 až 19 podrobne zaoberá tým, či u žalobkyne mohlo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku a odvolací súd sa s týmito závermi súdu prvej inštancie plne stotožňuje. Je pritom vylúčené, aby držba tej istej veci patrila súčasne dvom rôznym osobám, pokiaľ nejde o spoločne vykonávanú držbu. Ak teda držiteľkou pozemku v zmysle vyššie uvedeného po svojich právnych predchodcoch bola P.C., je vylúčené, aby ňou súčasne bola žalobkyňa.

28. Pokiaľ žalobkyňa v závere odvolania opätovne spochybňuje listiny predložené žalovaným (čestné prehlásenia P.C. a H. F. o užívaní pozemku E. N., ďalej potvrdenie PD Veľký Meder o vytyčení

náhradného pozemku pre P.C., zmluvu o dočasnom bezplatnom užívaní z 17.10.2000, pasportizačný list z r. 2000, výpoveď nájomnej zmluvy z 28.9.1999 a čestné prehlásenie z 17.10.2000, pozn.) relevanciou a vyhodnotením týchto dôkazných prostriedkov sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal v ods. 6 písm. d) na strane 6 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom je zrejmé, že ich vyhodnocoval vo vzájomnej súvislosti, pričom dospel k záveru o ich pravdivosti, keďže navzájom preukazujú logický sled udalostí. Odvolací súd nemá dôvod sa v tomto smere od prijatých záverov súdu prvej inštancie odkloniť.

29. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobkyne zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, vrátane vecne správnych závislých výrokov o náhrade trov konania strán a trovách konania štátu, odvolaniami strán osobitne nenapadnutými, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

31. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyňi. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).